

Egyházközségi Levél

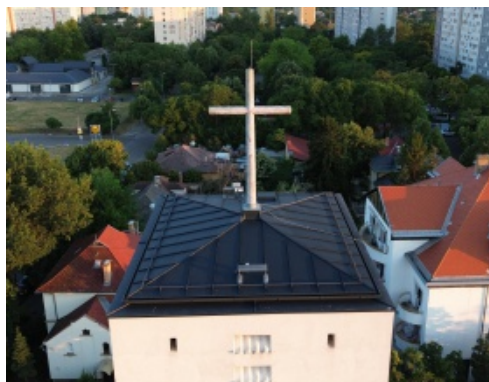
ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XL. évfolyam

2026. Szent Mihály napja

Ima

Szent Mihály arkangyal,
védelmezz minket a küzdelemben!
A Sátán gonosz kísértései ellen
légy oltalmunk!
Esedezve kérjük:
parancsoljon neki az Isten!
Te pedig, mennyei seregek vezére,
a Sátánt és a többi gonosz szellemet,
akik a lelkek vesztére
körüljárnak a világban,
Isten erejével
taszítsd vissza a kárhozat helyére!
Ámen.

(XIII. Leó pápa imája, akinek 1884. október 13-án
egy szentmise után látomása volt, melyben a Sátán
azt állította, hogy képes elpusztítani az Egyházat.
Ennek hatására írta meg ezt az imát és tette
kötelezővé az elimádkozását a szentmisék végén.)

Beköszöntő

Az első oldalakon látható drónfotók szokatlan szemszögből mutatják meg szeretett templomunkat és a közösségi házat, a Szent Mihály arkangyal által védelmezett épületeket. A fotókat közösségünk egy ifjú tagja, Endrédy Barnabás (10 éves) készítette.

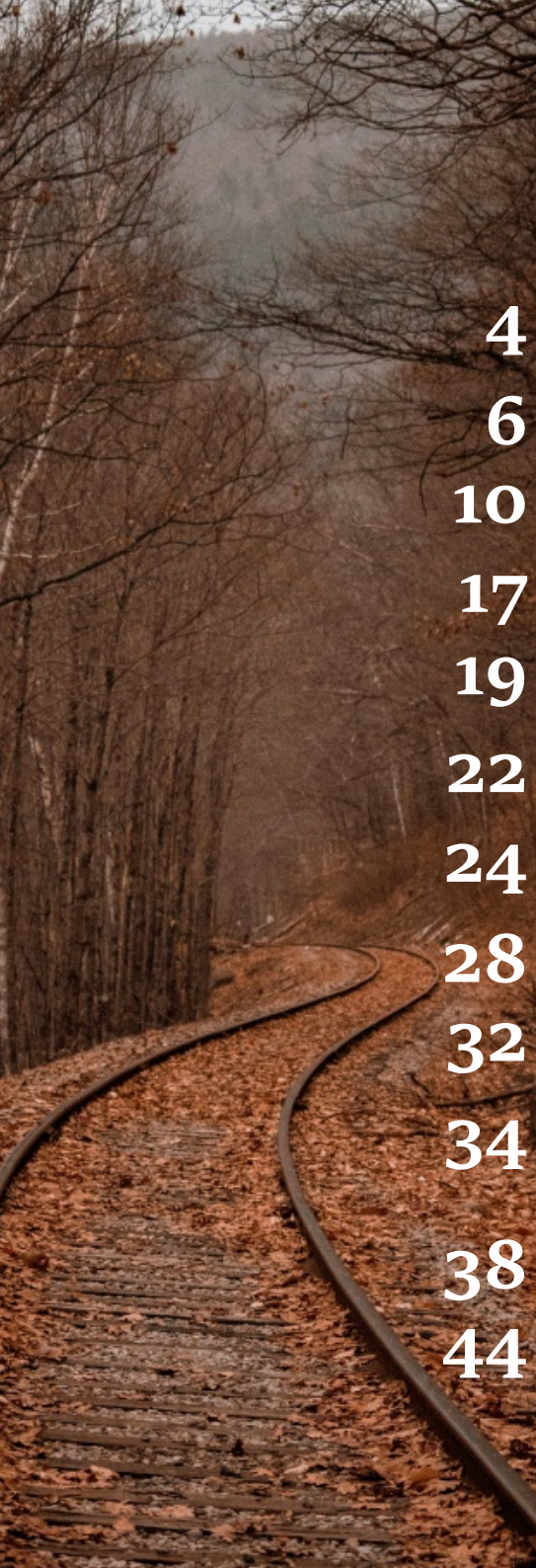
Barni fotói arra hívnak, hogy nézzek új szemszögből a saját életemre is: Isten szemszögeből. Vajon ő hogyan látja „onnan fentről” a mindennapjaimat, a problémáimat, örömeimet, nehézségeimet? Ami számomra most annyira fontosnak tűnik, az ő perspektívájából talán múló semmiség. Viszont biztosan vannak olyan dolgok is, amiket én elhanyagolok, pedig ő fontosnak tartaná.

Számomra fontos, hogy mit gondolnak rólam a munkahelyemen, vagy akár itt, az egyházközségben, hogy mi a véleménye rólam a főnökömnek. Fontosnak érzem, hogy hogyan teljesítek mások szemében, vagy hogy mennyire vagyok népszerű. Fontos, hogy rendben legyenek a pénzügyeim, kipipáljam a bevásárlólistákat, jól működjön az autóm. Legyenek egészségesek a szeretteim, és én is.

Isten talán egészen más szempontokra figyel: észrevettem-e, hogy mennyi mindennel megajándékozott, hogy milyen szép a világ? Észrevettem-e őt a kiszolgáltatott, vagy magányos emberekben, akikkel együtt szenved, és viszontszerettem-e őt rajtuk keresztül? Nyitott-e a szívem a szeretetére?

Ebben a számban olyan testvéerekről olvashattok, akik képesek voltak új szemszögből ránézni az életükre. Isten Terád is vár: mikor váltasz nézőpontot?

Schwarozkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Tanévkezdés – startra készen?

Henrik atya

6

Meglepetésút Rómába

Bukovszky Eszter

10

„Családapa és napi áldozó”

Borbás Bálint

17

Együtt a jegyesemmel

Beszerdich Valéria

19

Lépcsőfokok

Imre Nóri

22

Forrásom

Palásthy Julcsi

24

Ébreszd fel a szíved!

Schwarczkopf Bálint

28

Örökölt sors

Szóts Miklós

32

Álmom Albertfalváról

Salamin Kitty

34

A Caritas Internationalis

a Katolikus Karitás� nemzetközi szervezetei

Bene Lajos

38

A „kertészek”

Kiss István

44

Az Apaklub folytatódik!

Medgyessy Ferenc

- 48** **Köszönet**
Kiss István
- 49** **Albert Herceg Díj**
Madaras Gábor, Kiss István
- 42** **Jubileumi hittantábor Bodajkon**
Szonja, Dalma, Tamara és Fruzszi,
Szakácsné Ujházi Mária (Mickó)
- 54** **Négy égtáj**
Takács Anikó, Takács Károly,
Bunyikné Kijác Krisztina, Bunyik Zsolt
- 60** **Gyerekprogramok a táborban**
Kindelmann Ági és Riszterer Zsuzsi
- 62** **Bibliai lakoma**
Palásthy Julcsi, Kovács-Rokolya Boglárka
- 66** **Csillagtábor 2026**
Szabó Gina
- 68** **Veni Sancte Spiritus!**
Ágh Nóri
- 70** **Határtalanul Erdélyben**
Pálffy Dorka és Tandory Emília (8.a)
- 72** **Gyereksarok**
Schwarczkopf Orsolya
- 74** **Plébániánk programjai**

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gábel Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gábel Henrik,
Hamada Gabriella, Kiss Gábor, Kiss István,
Makrai Ákos, Medgyessy Ferenc, Szakácsné
Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomkáné Gürtler Ildikó, Endrédy Barnabás,
www.pixabay.com, www.pexels.com,
www.unsplash.com, Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplebania.hu weboldalon
Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjában
található

**Ingyenes kiadvány, kereskedelmi
forgalomba nem hozható.**

Következő lapszámunkba
2026. november 29-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Tanévkezdés – startra készen?

Szeptember elején ismét elindul a nagy és kis közösségekben az élet. A családok ifjai előkeresik a nyáron megpihentetett író- és tanszereket, egyházközségünk életébe is visszaköltözik a tanév idején megszokott ritmus és lelki pezsgés. Elkezdődnek a hittanok, összejönnek ismét az imacsoportok, új és friss ötletekkel

állnak elő a testvérek. Mindez olyan szép és életszerű! (Még hogyha a tanuló ifjúság a tanulás szépségének gondolatát meg is kérdőjelezné a felsoroltak közül... De mi felnőttek ezt bocsássuk meg, hisz mi is voltunk egyszer diákok!) Mégis elegendő-e mindez ahhoz, hogy elkezdjük az új tanévet?

Eszembe jut egy történet arról a repülőgépről, amely tele volt utasokkal, és starthelyzetben a kifutópályán vesztegelt. Az utasok egy negyedórás késés után türelmetlenül várták a gép felszállását. Eközben az ablakból kitekintve észrevették, hogy egy nyakendős úriember szalad lélekszakadva az utasokkal teli gép felé. Az utasok kissé sajnálkozva, de a késés okozta idegesség miatt inkább kárörvendően mosolyogva integettek a kérrő tekintetű férfi felé, jelezvén, hogy elkéssett és az élet könyörtelen: ezzel a géppel ő már nem utazhat óhajtott célja felé. A férfi azonban csak nem tángított a gép mellől, és heves integetéssel addig hadonászott, hogy egyszer csak az utasszállító ajtaja kinyílt. Az utasok sértődötten, irigykedve néztek a kivételezett helyzetű fiatalemberre. Ekkor azonban megszólalt a férfi kedves, mosolygós arccal: „*Uraim és Hölgyeim! Hogyan utaztak volna nélkülem? Én vagyok a pilóta!*”

Vajon az elkezdődő tanév elindításakor, miközben annyi mindenre figyeltünk, annyi mindent beszereztünk és megszerveztünk, hogy zökkenőmentesen induljunk el feladataink végzésében, figyeltünk és figyelünk-e még Jézusra? Tudatában vagyunk-e, hogy Ő a mi vezetőnk, hogy Nélküle sem a családban, sem az egyházközségben nem tud elindulni semmi jó, szent, és igaz?

Mindannyian ráálltunk a startvonalra.

Talán már úgy is éreztük, hogy gurulunk az új év „kifutópályáján”, de ne felejtjük el: repülni csak égi Vezetőnkkel tudunk!

Aki pedig csak gurulni akar, az ne szálljon repülőre! Döntenünk kell így év elején, akarunk-e Jézus útján járni ebben az évben, vagy csupán a saját terveinket akarjuk megvalósítani? Nézzünk vissza Jézusra, aki szelíd mosolyával és élő jelenlétével velünk jön! Ő megtanít bennünket szárnyalva haladni. Vele minden lehetséges, és „*nélkülem semmit sem tehetek*”. Az áll közületek startra készen, aki visszanéz Jézusra. Látod-e, mennyire szeret téged és mit üzen neked a tekintete?

Szívből kívánom, hogy közösségem minden tagja a tanév végén célhoz érjen! Imáimban hordozlak benneteket!

Szeretettel:

Henrik atya

Meglepetésút Rómába

Ízig-vérig baptista családban születtem – és ezt tényleg szó szerint kell érteni. Az üknagypapám a hazai baptista egyház egyik úttörő alapítója volt, nagypapám baptista lelkészként szolgált, sőt, két nagybátyám és egyik unokatestvérem a mai napig baptista lelkipásztor. Gyerekkoromtól kezdve szerettem ezt a közösséget, és boldogan szolgáltam itt az Urat. Ebben a protestáns felekezetben a hit alapja egyedül a Szentírás, és a csecsemőkori keresztele helyett a tudatos, felnőttkori bemelegítkezést gyakorolják. A Baptista Szeretetszolgálattal kapcsolatban találkozhattatok a nevével például.

A férjem, András viszont katolikus, így a házasságunk elmúlt 14 éve alatt igazi ökumenikus családként éltünk. A gyerekeinket András kérésére katolikusnak kereszteltük, de én őket inkább az én baptista közösségembe vittem. Ott nőttek fel. Egyedül Miksa, a középső fiunk volt kivétel: ő valamiért már kisiskolásként a katolikus gyökereit választotta, és Andrással együtt misére járt. Bár ez a megosztottság nem volt mindig egyszerű vagy ideális helyzet a családunknak, békében elfogadtuk. Eszünkbe sem jutott „áttéríteni” a másikat, inkább humorral ütöttük el a felekezeti különbségeket.

Aztán 2025 őszén valami megmozdult bennem. Kíváncsi lettem a hitbéli különbségeink gyökereire, és az interneten fellelhető rengeteg színvonalas anyagnak hála, elkezdtem kutakodni.

Régóta izgatott, hogyan élhették meg a hitet a legelső, korai keresztények, akik még szinte közvetlenül az apostoloktól vették át a tanítást – mielőtt az módosulhatott volna az évszázadok során.

Így találtam rá szinte azonnal Antiochiai Szent Ignácra, aki János apostol tanítványa volt, és akit maga Péter apostol szentelt püspökké. Megdöbbenett, amit ez a későbbi mártír szent írt: teljesen egyértelműen fogalmazott arról, hogy az Oltáriszentség Krisztus valódi teste és vére, és aki ezt tagadja, az eretnek. A baptisták tagadják. Hirtelen leesett, hogy az apostolokat közvetlenül követő keresztény generációban az én szeretett egyházam eretneknek számított volna, de fordítva is – ha Antiochiai Szent Ignác ma köztünk élne, nem lehetne baptista lelkész. Ez nagy döbbenet volt nekem aznap, amikor megtudtam – és erre kiderült, hogy épp aznap volt az ő egyházi ünnepnapja. És mivel „véletlenül” pont lehetőségem nyílt rá, el is mentem aznap a róla megemlékező misére.

Később sok más teológiai témát is végignéztem – jó sok a különbség a protestáns és a katolikus tanítások és

hitgyakorlat közt. Ez egy rendkívül intenzív időszak lett nekem, kis túlzással éjjel-nappal ezzel a kutatással foglalkoztam (egyébként valamennyire még a mai napig is). Egyre izgalmasabb volt, ahogy témáról témára, igeversről igeversre kirajzolódott előttem, hogy valóban a katolikus egyház az, amit maga Urunk Jézus alapított, és amit onnantól kezdve a mai napig annyi viszontagságon keresztül megőrzött magának itt a világban.

A teljesség igénye nélkül néhány felismerés:

- Rájöttem, hogy a pápaság nem új találmány: Isten már az ószövetségben elővetítette az Izajás 22. fejezetében, a királyi helytartó alakján keresztül.

Neki adták át a kulcsokat – pont úgy, ahogy később Jézus bízta azokat Péter apostolra. (A protestánsok persze nem fogadják el a pápaságot.)

- Megláttam azt is, mennyire biblikus gondolat ez: a Dávid trónjára ülő Jézus édesanyja valóban királynő. Az ószövetségi Dávid-házban ugyanis pontosan ez volt a szokás – a címet nem a sok-sok királyi feleség, hanem az anyakirálynő kapta.

Így került helyére bennem a Mária-tisztelet is, ami a protestáns közösségekben – beleértve a baptistákat is – teljesen hiányzik.

- Megértettem, hogy – paradox módon – mennyire nem biblikus az a protestáns alaptanítás, hogy a Szentírás az egyedüli hitalap (Sola Scriptura). Hiszen, ahogy Pál apostol írja Timóteusnak, az Egyház „az igazság oszlopa és gyámfala” (nem pedig a Biblia – ami a kereszténység első századaiban még nem is létezett a mostani formájában). De akkor melyik egyház? Hol van ma ez az egyház, amiről ő ott ír? Ez volt az izgalmas kérdés.
- Egyre inkább láttam azt is, mennyi téves információ is övezi a 16. században történt (úgynevezett) reformációt, amelynek a következménye ez a tragikus szétszakadtság a kereszténységben, amit ma is látunk.

Így aztán – döbbenetemre – egyre közelebb kerültem a katolikus egyházhoz. Volt azonban még egy lépés, egyfajta próba, amiről egy idősebb, katolizált református teológiai tanártól, Dr. Peter Kreeft-től hallottam. Azt tanácsolta a katolicizmus felé nyitó, de még tipródó protestánsoknak, hogy egyszer menjenek be egy nyitva levő katolikus templomba, ahol ki van téve az Oltáriszentség – lehetőleg olyankor, amikor nincs ott senki más,

hogy ne legyen furcsa a helyzet. Szó-
lítsák meg azt a Jézust, akit már is-
mernek, és egyszerűen mondják
Neki: „Uram, ha valóban itt jelen
vagy, vonzz engem!”

Én az albertfalvi templomba mentem
be, és én is ezt kértem. Fogalmam
sem volt, mire számítsak.

Abban a pillanatban nem volt külö-
nösebb élményem. Viszont attól a
naptól kezdve jóformán minden nap
bementem oda a templomba legalább
egy 10 percre. Vagy reggel, miután
bevittem a gyerekeket a Don Bosco-
ba, vagy délután, amikor értük men-
tem.

***Visszanézve csodálkoz-
tam rá: fel sem tűnt, de
jó ideje egy napot sem
hagytam volna ki, hogy
ne menjek be szentség-
imádásra.***

Ez lett a napjaim fénypontja. Utólag
értettem meg: Jézus tényleg magához
vonzott!

2025 karácsonyán jutottam el az el-
sőáldozásig. Mivel protestánsként
nincs gyónás, ezért előtte az első
szentgyónásra is készültem december
21-én. Előző nap viszont sokat vívód-
tam lelkiileg. Úgy éreztem, ezzel a lé-
péssel végleg átlépek a Rubicont,
innentől tényleg nincs visszaút.

Azt kértem akkor Istentől, adjon egy
apró megerősítést, hogy jó úton já-
rok. Ekkor ránéztem a naptárra: ki-
derült, épp aznap volt Antiochiai
Szent Ignác évenkénti két ünnepnap-
ja közül a másik. Megnyugodtam:
éreztem, megkaptam a kacsintáso-
mat Istentől.

Nagyobb fiunkat, Valtert, tőlem telje-
sen függetlenül és egészen más mó-
don, ugyanabban az évben kicsit
korábban hívta vissza Isten a baptis-
tából a katolikus egyházba.

A két kisebb gyerekünk pedig 2025-
ben – teljesen váratlanul – a Don
Bosco Katolikus Általános Iskolába
került.

Így egyetlen év alatt Isten az egész
családunkat összegyűjtötte a Katoli-
kus Anyaszentegyházban. Azt hiszem,
ezen már nem is csodálkozom: 2025.
szentév volt.

Végül még egy személyes ajánlás. Ha
találkoztok olyan keresővel – vagy
akár protestáns testvérrel – akiben
kérdések vagy kételyek vannak a ke-
reszténységgel, különösen a katolikus
hittel kapcsolatban, szívből ajánlom a
www.catholic.com oldalt és az ott be-
mutatott hitvédők YouTube csatorná-
it. Nekem rengeteget segítettek.

Az Úr áldjon meg!
(ez a baptista „Dicsértessék”)

Bukovszky Eszter

„Családapa és napi áldozó”

” *Mi tetszett a legjobban az idei táborban?*” – szegezték nekünk a kérdést Kacáék a családos tábor résztvevőinek kiküldött visszajelző kérdőívben. *„Az, hogy mindennap részt vehettünk szentmisén, és ez a gyerekeknek is természetessé vált”* – vágta rá a feleségem a fejem fölé, és milyen igaza van!

Bocsánat, ha ebben az írásomban kicsit csapongani fogok térben és időben, de olyan magokról fogok benne írni, amik bennem útfélre, köves talajba, tövisek közé hullottak, ám a Szentlélek kegyelmeinek hála idővel mégis szárba szökkenetek és termést hoztak.

Augusztus elején járunk, amikor e sorokat írom, és a Szentlélek végtelen kegyelméből (és csakis abból, nem valamiféle emberi teljesítményből!) több mint egy hónapja mindennap eljutottam szentmisére és szentáldozáshoz járultam. Függettevé váltam, függettevé Krisztustól: napi áldozó akarok lenni, napi áldozó akarok maradni.

Hogy mi vezetett ide? Kicsit szégyellem leírni, de nem az elhatározás volt az első, ami megszületett bennem, hanem ezt megelőzte egy szerencsés körülmény, élethelyzet, és a Szentlélek munkája, amelynek hála levetkőz-

ve vakságomat, július 8-án, a családos tábor zárónapján ráésszméltem, hogy immár 8 napja mindennap részt veszek szentmisén és áldozom. És hogy nem akarom, hogy a tábor végeztével ez véget érjen, mert ez jó nekem, ez kell nekem, mert enélkül elveszek!

De ez sem volt előzmények nélkül való! Utólag jutottak eszembe azok a magvetők, akik évekkkel, vagy csak néhány nappal korábban, de kitartóan és folyamatosan szórták bőkezűen és pazarlóan a jó magokat az én rossz, köves, tövises földembe.

2022-ben jelent meg Székely János püspök úr *„Coreth Mária Terézia – Az arany szívű feleség”* című könyve, amit akkor egyből megvettem és elolvastam. Emlékszem, már akkor megfogott a „szegények orvosa”, Boldog Batthyány-Strattmann László és feleségének az életútja, hogy hogyan vállaltak 14 gyermeket, hogyan állították minden vagyonukat és még a saját otthonukat is a rászorulóknak megsegítésének és gyógyításának szolgálatába. És, hogy mindehhez honnan, miből, pontosabban Kiből merítették az erőt – Jézus szent testéből és véréből, a napi szentáldozásból!

Még „csak” egygyermekes apuka voltam, de jól emlékszem, hogy már ak-

kor nagyon megérintett az, hogy Boldog Batthyány-Strattmann László – megannyi cím, rang és elért siker után – egyszerűen úgy definiálta magát és saját életútját, hogy „*családapa és napi áldozó*” – és azt szerette volna, ha csak ezt őrizi meg róla az utókor és semmi mást. Ezt szánta üzenetnek az utána jövő nemzedékeknek, így egyszerűen: „*családapa és napi áldozó*”.

Akkor elintéztem ezt annyival, hogy jó, hát neki „könnyű” volt, mert az otthonukban berendezett egy kápolnát és volt egy „házi papjuk”, aki minden reggel ott mutatott be nekik szentmisét, és nekem ezt a munka mellett úgy is lehetetlen lenne megvalósítani. Gyorsan elfelejtettem ezt az olvasmányélményemet, de valahol mélyen ez a mag mégis gyökeret vert bennem, és türelemmel várta, hogy mikor lesz elég jó a talajom ahhoz, hogy szárba szökkenhessen.

Aztán Boldog Batthyány-Strattmann László még egyszer rámkacsintott a mennyből: utólag eszméltem rá, hogy 2021. január 22-én, éppen az ő liturgikus emléknapján, halála után kerek 90 esztendővel született meg az első gyermekünk, Hanna. Eléggé sokat vártunk rá a feleségemmel, nagyon sokat imádkoztunk érte, és milyen szép így utólag belegondolva, hogy éppen annak a szentnek az emléknapján születtem meg édesapává, aki annyit tartott fontosnak magáról közölni, hogy „*családapa és napi áldozó*”. Ekkor még mindig nem vert gyökeret bennem a jó mag: az „és” utáni része a mondatnak, de emlékszem, hogy már akkor rácsodálkoztam, hogy de jó, éppen az ő emléknapján született Hanna, és ez valahogy erősítette bennem azt az érzést, hogy valami dolgunk nekünk még lesz egymással! Szintén megerősítő volt számomra, hogy – legnagyobb

meglepetésemre – a nyaralásunk alatt, egy vasárnapi igeliturgián Homokkomáromban is „összetalálkoztam” Boldog Batthyány-Strattmann Lászlóval, pontosabban egy őt ábrázoló zászlóval (ami az igeliturgia alatt végig engem nézett, és olyan ismerős volt valahonnan az az arc, hogy a szertartás végén meg kellett kérdezni, hogy kit ábrázol) és a templom belső falára felfestett címerével. Mint ha csak ezzel is biztatni akart volna a Szentlélek, hogy hajrá, hajrá, ne hagyjak fel a napi szentáldozással!

Pontos időponthoz nem tudom kötni, de Zoli atya és Henrik atya is visszatérően buzdított mindannyiunkat a

napi szentáldozásra a prédikációikban, hogy ne csak vasárnaponként éljünk ezzel a csodálatos szentséggel, hanem amikor csak tehetjük, lehetőleg mindennap. Ők is türelmesen, kitartóan, két marokkal szórták és szórják nekünk, híveknek a jó magokat, amiért nem lehetünk eléggé hálasak nekik és a Jóistennek! És nemcsak biztatnak minket erre, de példát is mutatnak, hiszen mindennap bemutatnak szentmisét az albertfalvi templomban – micsoda ajándék ez, és egyáltalán nem magától értetődő. Papok nélkül senki sem lehetne napi áldozó! Adjunk hálát és köszöngjünk további papi hivatásukért!

Szeretném kiemelni és megerősíteni magvető hivatásában Pernitz Ákos barátomat is, aki az Apaklub vezetőjeként régóta ismételtette nekünk azt a mély vágyát, hogy milyen jó lenne, ha ki tudnánk jelölni egy napot a héten, amikor az Apaklub tagjai együtt szolgálnának az oltár körül. Hosszú éveken át vezette lelkiismeretesen az Apaklubot, és bár soha nem lett ebből a vágyából semmi, nekünk, mamlasz apáknak „hála”, de ő mégis kitartóan hintegette bennünk az oltár körüli szolgálat vágyának a jó magvait.

Amikor tudomásunkra jutott, hogy áthelyezték és befejeződik az itteni szolgálata, gondolkodni kezdtünk, hogy hogyan tudnánk tőle szépen elbúcsúzni mi, mint Apaklub.

Egyik apatársamtól jött egy ragyogó ötlet: látogassuk majd meg és vegyünk részt együtt egy szentmisén az új szolgálati helyén. Egyetértettünk benne, hogy biztosan nagyon örülne ennek. És akkor a Szentlélek a fülembé súgott valamit: mi lenne, ha nemcsak részt vennénk ezen a szentmisén, hanem megvalósítanánk végre egyszer Ákos régi nagy vágyát, és együtt szolgálnánk vele az oltár körül, mi, édesapák. Legalább így búcsúzól.

Tudni kell, hogy én magam rettentően félttem a ministrálástól, és mindig találtam valami jó kifogást, hogy elkerüljem. Így aztán vártam még egy picit, hiába súgott a Szentlélek, megmondom őszintén, egy darabig próbáltam ezt elkummantani. Most komolyan, pont én dobjam be ezt az ötletet, aki a legjobban ódzkodom ettől az egésztől?! A Szentlélek persze addig nem hagyott nyugodni, amíg meg nem osztottam ezt a sugallatát a többi apatársammal. Így egy szép péntek reggelen igenis jeleztem a munkahelyemen, hogy később fogok beérni, és sok-sok apatársammal együtt ott szolgáltunk Henrik atya és Ákos mellett az oltárnál. Nem is mondtunk neki semmit, szavak nélkül is értette.

És amit akkor még talán nem is sejtettünk: ez nem neki volt ajándék, hanem nekünk! Nekem egészen biztosan! Elkezdett megszűnni a félelmem, elkezdtem elhessegetni a kifo-

gásokat, és elkezdett gyökeret verni bennem a jó mag: a vágy az oltár körüli szolgálatra.

Így ért egybe és növekedett együtt bennem ez a két jó mag: a napi szentáldozás, valamint az oltár körüli szolgálat vágya.

A munkahelyemen gond nélkül elfogadták, hogy – egyelőre a nyáron – hétfőn, kedden és pénteken később érek be a munkába, és július hónapnak minden napján sikerült eljutnom szentmisére, Albertfalván hétközna-

A 3 éves Borka lányom huncut nevetéssel így szólt aznap este lefekvés után, amikor először látott ministrálni: „*Apa, te huncut vagy! Ma láttalak fehér ruhában a templomban. Te nem is vagy papbácsi!*”

ponta pedig amikor csak tudok, ministrálok. A rutinos gyerekek mellett én lettem a nagyra nőtt kisministráns, és tanulom tőlük ezt az Istennek tetsző, szent szolgálatot. (Amikor pedig mindannyian elmentek hittan-táborba, addigra már elég jól ellestem tőlük a dolgokat! Ami hibát el lehet követni a ministrálásban, azt lassan mindet elkövettem már, de egyelőre mindet csak egyszer, és lassan a végére érek!)

Hogy miért írtam meg mindezt? Csakis a Jóisten nagyobb dicsőségére, akitől mindent kegyelemből kaptam, saját érdemtelenségem ellenére! Egyúttal biztatásul és megerősítésül a magvetőinknek: van értelme, vessétek, szórjátok, pazaroljátok ránk a Jóisten magvait bőségesen, mert még ha azok eleinte látszólag az útfélre, köves talajba, vagy tövisek közé esnek is, sosem lehet tudni, hogy a Szentlélek munkájából és kegyelméből mikor szökkennek mégis szárba és hoznak termést. Egyúttal biztatásul minden sorstársamnak is: nincs

olyan, hogy valaki reménytelenül köves talaj lenne! Van értelme gyomlálni, és van remény – Istennek semmi sem lehetetlen! Mi vagyunk az agyag és Ő a fazekas, aki folyamatosan formál minket szent igéje által.

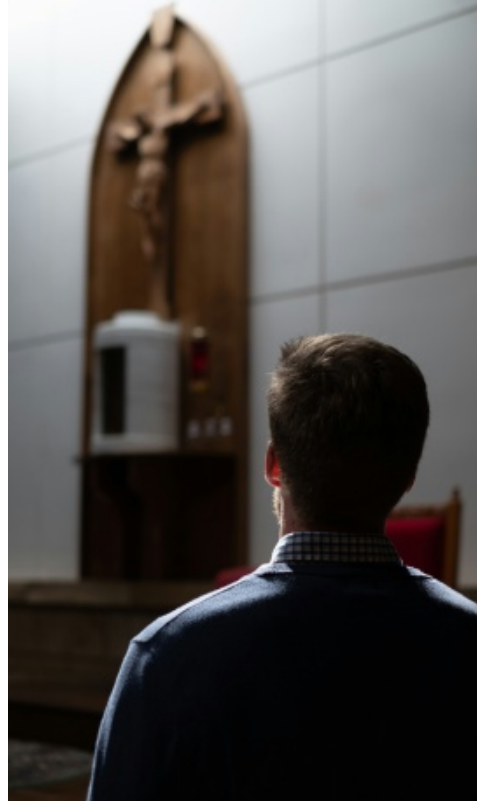
Fontosnak – a legfontosabbnak – érezném még írni mindazokról a kegyelmekről, amiket a napi áldozásban kaptam és kapok folyamatosan. De úgy érzem, ezt nem tudom szavakkal leírni vagy kifejezni. Legyen elég annyi, hogy kimondhatatlanul nagy szükségem van a mindennapi kenyrre, Krisztusra, az Ő végtelen irgalmára és szeretetére, és arra a békére, amit csak Ő képes megadni nekem, a világ nem. Minden nap teljesen át akarom adni az életemet és a családomat Krisztusnak, és mindenben csak az Ő akaratát akarom követni – és ebben nekem rengeteget segít a napi szentáldozás, a napi szentmise, amelyben szent igéjén, az olvasmányon és az evangéliumon, valamint a szentmisét bemutató pap szentbeszédén keresztül is szüntelenül üzen ne-

„Uram, Jézus! Szent asztalodnál tettem most rólad tanúságot. Add meg, kérek, az újjászületés kegyelmét, hogy ne feledkezzem meg rólad a hétköznapiakon sem, és a Szentlélek által a világ előtt is bátor tanúságtétellel szolgáljalak téged. Szent Tarzícius, a ministránsok védőszentje, könyörögj értünk! Ámen.” (Ministránsok szolgálat utáni imája)

kem a mennyei Atya. Csillapíthatatlan éhséget és szomjúságot érzek erre, és most, hogy így „rákaptam az ízére”, már nagy hiányérzetem lenne, ha mindezekben a kegyelmekben csak a hétnek egy kitüntetett napján részesülhetnék, és nem mindennap!

Még egy gondolat: nemcsak az adott napi szentáldozásban kapott kegyelmek segítenek abban, hogy saját visszatérő hibáimat, bűneimet szüntelenül minél jobban igyekezzek levetközni és hátrahagyni, de a másnapi szentáldozás utáni vágyam is segíthet ebben. Halálos bűnnel ugyanis nem lehet szentáldozáshoz járulni, szentgyónás pedig nincs mindennap (legalábbis biztosan nem egyszerű felkutatni és kijárni a lehetőségét), így ha napi áldozó akarok lenni, akkor jobb, ha kétszer is meggondolom pl. egy-egy megátalkodott, bántó visszaszólás stb. előtt, hogy biztosan ér ez nekem annyit, hogy emiatt ne tudjam magamhoz venni holnap Jézus szent testét és vérét? Most komolyan el akarom választani magamat ezzel a bűnnel az éltető Forrástól? Tényleg többet ér a pillanatnyi vélt igazam, a makacs önérzetem az üdvösségemnél és a másik emberrel való szeretetkapcsolatomnál? Nem babra megy a játék!

Persze a pillanat hevében sokszor nem ezek jutnak ilyenkor az eszünkbe, de micsoda kegyelem, amikor mégis! Így válhat a szentáldozás – ha

úgy tetszik – emlékeztető oltással: az örök élet és a Krisztussal való egység iránti vágyunk, a Jó iránti elköteleződésünk napi oltásává: ma is Jézusban akarok maradni! Ma is teljesen alá akarom rendelni magamat a mennyei Atya akaratának! És utálok mindent, ami ettől elválaszthat! Micsoda ajándék ennek a napi szintű megisméltése, tudatosítása a magamfajta rövid emlékeztetőeknek!

Istennek legyen hála! Deo gratias!

Borbás Bálint

Kiállok őrhelyemre, felállok a sáncra, és figyelek,

hogy lássam, mit mond nekem, és mit válaszol a panaszomra. Az Úr meg is szólalt és ezt mondta: „Írd le a látomást, véd fel táblára, hogy könnyen olvasható legyen. Mert ez a látomás a maga idejében beteljesedik s nem hiúsul meg; ha késik, csak várj, biztosan bekövetkezik, tévedhetetlenül. Akinek nem igaz a lelke, az elbukik, de az igaz élni fog hűségéért.”

(Hab 2,1-4)

A következő két tanúságtétel 2026. május 16-án, a tizedik, jubileumi lelkiőr találkozón hangzott el.

Együtt a jegyesemmel

Beszerdich Valéria, szervita nővér vagyok Kelenvölgyből. Amikor megtudtam, hogy Albertfalván lelkiőröket keresnek, nagyon vágyakoztam rá, hogy – ha csak egy órát is – hadd töltssek itt az Úrral. Hogy ez hogyan is fog megvalósulni, az még rejtély volt, hiszen szerzetesi életünk napirendjét az imaidők határozzák meg. Hogy lesz megoldható... hm...? Kérdés volt. És Zsuzsi pont egy olyan időszakot ajánlott, ami megfelelő volt közösségi életünk szempontjából. Ez jelzés volt az Úrtól számomra, hogy Ő is vágyódik arra, hogy itt legyek vele. Elöljáróm is elengedett, így elkezdtem az albertfalvi lelkiőrséget.

15 órától 16 óráig lelkiörködöm, így az irgalmasság rózsafüzérét mindig elimádkozom a lelkiőr három Mi-atyánkja mellett.

Az így eltöltött idő az Úrral, mint minden szentségimádás, nekem azt jelenti: együttlét a jegyesemmel.

A jegyesemmel... azzal, aki szeret! Egyrészt ezért is mindig vonz, mindig vonzó.

Ez az együttlét változó. Hol ilyen, hol olyan. Leginkább attól függően, hogy milyen éppen a lelkiállapotom, mi van a bensőmben, mit hozok magamban, hogyan érkezem meg hozzá. Ami időnként nehezen megy nekem, az a belső csend, a belső csendem megteremtése. Annyira a magam dolgaival vagyok elfoglalva, és csak későn jut eszembe, hogy a Szűzanyához forduljak, vele kérjem a Szentlelket. Ő segít! Végre megnyugszik a bensőm. Végre jelen tudok lenni számára. Engedem, hogy szeressen. Engedem, hogy csodálattal töltsön el. Csodálattal töltsön el, lenyűgözzön fölsége, szentsége. Ami vonz maga felé. Megnyílt a szívem. Hála tölt el. Hálás vagyok, hogy vele lehetek. Hogy jó „csak úgy” vele lenni!

Nem várok semmit. Ha megérint, hálás vagyok, ha nem érint meg, akkor is hálás vagyok, hogy vele lehetek. Jó ez a békés együttlét. Ez a meghittség! Már el is repült az idő. Általában így vagyok jelen.

De előfordul olyan alkalom is, amikor a szívem zárva van. Vagy túlságosan feldúlt, zaklatott a lelkem, vagy nyomaszt a bűneim terhe. Hálás vagyok ilyenkor, hogy a Szentlélek ezt felismertette velem. És néha előfordul, hogy el-elbóbiskolok. Bárhogy is voltam jelen, nála voltam. Nála, a Forrásnál! Ami felüdíthet, ahol újjászülhetetek, megerősödhetek a szeretetben, a szeretetkapcsolatunkban.

Ez az, amit tovább tudok vinni a mindennapjaimba. Úgy, hogy ne feledjem: Ő ott él a másik ember szívében is. Tudatosítsam magamban, hogy a számomra nehéz emberben is. Ne feledjem: Ő ott van az én szívem zugában is. Oda mindig visszavonulhatok, vele lehetek. Gondozzam, ápoljam ezt a kiérdemelhetetlen szeretetet! És ne feledjem: ott van Ő elrejtőzve a tabernákulumban! Vagyis a rendházunk kápolnájában is! *„Egy fedél alatt élhetek az Úrral”* – ilyen szépen fejezte ezt ki a fiatalon elhunyt karmelita Kinga nővér. A mindenható, hatalmas Isten, kicsinyen, szelíden, alázatosan itt él köztünk elrejtőzve! Ez a közelség olyan magasztos! Olyan felfoghatatlan! Csendes magányában várakozik. Vár, vágyakozik a mi vi-

szontszeretetünkre. Hogy mennyire...? Elmesélem egy személyes tapasztalatomat.

A belvárosi Szent Anna-templom, a Szervita téren (volt szervita templom) kedves hely számomra. A hívásomat is itt kaptam. Ha arrafele járok, mindig betérek. Egy alkalommal, mikor arra vitt az utam, sok minden foglalkoztatott éppen, nagyon siettem is, így, amint közeledtem a templom felé, szívemben azt mondtam Jézusnak: ne haragudj, de most nem megyek be hozzád. Láthatod, mennyire sietek, mennyi még a dolgom, látod, nem érek most rá. Rögtön megéreztem Jézus szomorúságát. Jól van, rendben... bemegyek. Legalább egy térdhajtásra. Éppen csak beköszönök, aztán szaladok is tovább. Így képzeltem. Kinyitom az ajtót, belépek, és... és Jézus ott van! Ott van, de nem elrejtőzve a tabernákulum mélyén. Hanem ott várt... Elém jött és ott várt teljes ragyogásában az Oltáriszentségben! Ámulattal közelebb mentem, leborultam. És sírtam, és sírtam, és sírtam. Előbb szígyenemben. Hogy csak ennyit jelent Ő nekem. Hogy félvállról veszem az Istent... És Jézus akkor... nem megölelt, nem átölelt, hanem magába ölelt! Ekkor már a meghatottság, öröm könnyei folytak. Ennyire szeret bennünket az Isten! Mindannyiunkat! Dicsőség az Úrnak!

Beszerdich Valéria
szervita nővér

Lépcsőfokok

A hogy Zsuzsától is hallottátok, nemrégiben behívott engem is a lelkiőr szolgálatba. Hogy miért pont engem, azt nem tudom, talán ő se tudja, csak úgy „véletlen”. Én meg olyan vagyok, hogy ritkán jelentkezem magamtól, de ha szólnak, megyek, mert tudom, hogy semmi sincs véletlenül. Bár igyekszem segíteni Zsuzsi munkáját, sokatokkal még nem találkoztam, és valószínűleg ti sem ismertek engem, csak a nevemet látjátok az e-mailek végén, ezért szeretnék bemutatkozni.

Nem adatokkal akarlak terhelni titeket, ezért inkább az eddig megélt hitéletemen keresztül adok nektek egy kis betekintést az életembe. Alapvetően vallástalan, mondhatni hitetlen családba születtem, ami felnőtt koromig nem is változott, de a csodák sora a szüleimet sem kerülte el, így később változott a helyzet. Óvodás koromban hosszabb ideig a nagymamánál laktunk, aki elvitt engem és a testvéreimet vasárnaponként a templomba, és hittanra is beíratott. A felső-krisztinavárosi templomba jártunk innentől kezdve 30 évig. Az ottani közösség teljesen beszippantott minket. Eleinte csak hittanra jártunk, aztán elsőáldozók lettünk Hollai Antal atyánál, akinél jóval később anyukám is szentségekhez járult. Majd a Szt. Erzsébet ministránskollégium tagja lettünk, akikkel a mai napig jó kapcsolatot ápolunk. Így nem volt nehéz az otthoni hitetlen közeg ellenére bent maradni a karámban.

Később a gitáros együttesnél szolgáltam 10 évet. Ott ismertem meg a férjemet is. Közben pedig ilyen-olyan közösségekhez csatlakoztam életállapotomnak megfelelően. Sok erőt, támogatást adtak ezek a közösségek, de ezzel együtt is az Isten felé vezető hosszú lépcsősor alján toporogtam sokáig.

Pontosabban lépegettem felfelé, de vágytam arra, hogy kettesével vagy akár hármasával szedjem azokat a lépcsőfokokat. Ezt a vágyamat időről időre kielégíti a mennyei Atya. Az egyik ilyen esetet hoztam el ma, amellyel az Isten végtelen szeretetéről tanúskodom nektek.

Közel tíz évvel ezelőtt ismerkedtem meg „véletlenül” a Szeretetláng mozgalommal, ami nagy hatással volt rám. Elkezdtem járni Törökbálintra a Szeretetláng kápolnába misére. Egyik ilyen alkalommal ott volt az a nővér, aki máskor is ott szokott lenni, és szóba elegyedtünk. Meséltem neki a gyerekeimről, különösen az egyikről, aki miatt sokat aggodalmaskodtam, és aki – szintén egy csoda következtében – egészségesen született, pedig súlyos betegséget diagnosztizáltak nála több vizsgálat alkalmával is. Mondta a nővér, hogy menjek vele, ad egy könyvet, amiben szabadító imák vannak. Nála leültünk és imádkozott értem. Egyszer csak nyelveken kezdett imádkozni, csukott szemmel, felemelt fejjel. Nem értettem semmit. Kis idő után szólt, hogy kérdezzek valamit Jézustól, bármit, amire kíváncsi vagyok, ő majd közvetít köztünk. Hát én nagyon kíváncsi természet vagyok, és rengeteg sok kérdés van bennem, mégis pont egy olyan kérdést tettem fel, ami elsőre nem tűnik annyira lényegesnek, vagy legalábbis nem túl „globális”. De talán ez sem volt vélet-

len, hogy én ezt kérdeztem, mert pont ez kellett az én növekedésemhez.

Akkor éppen gyermeket vártam, de még senki nem tudta a férjemen kívül. Megkérdeztem tehát, hogy egészséges lesz-e a gyermek, akit várok. Ez azért volt nekem fontos akkor, mert pár hónappal korábban elvesztettünk egy babát, aki már 20 hetes volt. A korábbi vetéléseket könnyebben átvészelttem, de ez jobban fájt.

A kérdés megint idegen nyelven folyt, és a válasz az volt, hogy *sok örömet fogom lelni benne*. Milyen jellemző, hogy Isten sosem ráz le csak egy *igen*, vagy egy *nem* válasszal.

Elementáris boldogsággal szaladtam haza, mint a fogva tartott galamb, akit kiengednek a kalickából.

Szabad voltam minden félelmemtől, ami a várandósságot illeti, és minden félelmemtől, ami a problémás gyermekemet illeti. Pedig órála szó sem esett akkor. Mert tudtam, hogy ha velem van az Úr, akkor velem van mindenben.

Nem sokkal később ultrahangos vizsgálatra mentem. Az orvos hosszasan nézegette, ráncok jelentek meg a homlokán, de én magabiztosan vár-

tam a már jól ismert pulzáló hangot. Majd megszólalt: „*nincs szívhang*”.

Nem tudtam mit mondani. Kavarogtak a gondolatok a fejemben, hogy mit értettem félre a nővérnél. De nem. Tisztán emlékeztem a szavaira: „*Sok örömet leled majd benne.*” Ha nem születik meg, ha még csak nem is érzem, akkor nem lehetséges, hogy örömet leljem benne. Csak úgy lehet, ha a nővér nem a Jóistennel beszéltetett. De akkor kivel? De akkor minden hazugság? Néhány másodperc leforgása alatt eljutottam oda, hogy talán Isten sem létezik. Eszembe sem jutott akkor a számtalan csoda, amivel addig kényeztetett az Úr. Sír-tam.

Miközben a könnyeimet törölgettem és Istennel pöröltem, az orvossal megbeszéltük a technikai részleteket, hogy mikor veszi ki az elhalt magzatot egy kisebb műtét keretében.

Végtelennek tűnt a műtéig eltelt idő. Hátat fordítottam Istennek, de a szabálykövetésem azért elvitt a vásárnapi misékre, ahol tovább perlekedtem a Mindenhatóval, aki egyébként az előbbi okfejtésem következtében, igazából „nem is létezett”.

Tehetetlenül, értetlenül és könnyek közepette mentem be a kórházba, a műtőre. Az orvosom, aki egyébként hívó, az ultrahanghoz invitált, hogy mielőtt megkezdí a műtétet, ránéz még egyszer. Duzzogva követtem, nem akartam még egyszer szembe-sülni azzal, hogy immáron az ötödik gyermekemet veszítem el.

És megtörtént a csoda. Illetve... az már korábban megtörtént. Hiszen tudtomra adta, hogy Virágban sok örömöm lesz. És én nem hittem el. Nem mondta, hogy egészséges lesz, de örömöm lesz. És ez valóban így van, már nyolcadik éve. Virág iker-testvérét veszítettük el akkor, de abban a pillanatban nem tudtam a veszteségen keseregni, mert örültem annak, hogy a próbát ugyan nem álltam ki, és mégis három lépcsőfokkal közelebb húzott magához az Isten. A Gondviselés ismét gondot viselt rám. Tudtam, tudom, hogy fontos vagyok neki és végtelenül szeret.

Azóta igyekszem a Jóisten közelében legyeskedni, de valójában „véletlenül” mindig Ő talál meg engem, például ebben a szolgálatban is. Hála érte!

Imre Nóri

ADJ 1 AZ ÚRNAK!

Mindenkit nagy szeretettel várunk erre az imaszolgálatra!

Jelentkezni lehet:

Riszterer Zsuzsi (30/235-7732)

Imre Nóri (30/212-3607)

Kanczler Réka (20/828-9587)

Forrásom

Gyakran és örömmel mesélek arról, hogy az alkotás milyen csodálatos folyamat. Az érzés, amikor a két kezed létrehoz valamit szinte a semmiből – egy apró kis pigmentből, egy gyenge szövetszálból, egy marék földből – semmihez sem hasonlítható, szavakkal el nem mondható. Márai Sándor szavai jutnak eszembe mindig, amikor erről beszélek: „Az igazi remekmű néha nem is olyan tökéletes. Csak sugárzik, az álom is benne van, a csillagok fénye, a tündéri. S a feladatnak ez a része, amikor a művész már nem tud művén segíteni, az utolsó ecsetvonást, az utolsó szót az Isten végzi el.”

Ennek a textilképeknek a történetét mégis egy sokkal emberibb oldalról kezdeném. Szerintem senkinek nem kell bemutatnom azt az állapotot, amit leginkább úgy szoktunk jellemezni, hogy összecsapnak a fejünk felett a hullámok. Az az állapot, amikor sok a munka, ezernyi feladatot ad a család, a házimunka és akkor ott vannak még a barátok, a közösségről nem is beszélve, te magad pedig már eszedbe sem jutsz magadnak.

Egy ilyen zsúfolt és terhelt életszakaszban kaptam én is a *küldetést*, ha szabad ilyen magasztosan fogalmaznom.

Aznap este, már sokadik álmatlan éjszaka után, fohással a szívemben feködtem le: *Istenem, annyira fáradt vagyok, úgy szeretnék végre aludni! Vedd el tőlem ezt a temérdek, haszontalan gondolatot, csak azt hagyd meg, ami valóban fontos, és amivel foglalkoznom kell!* Csak néhány percet aludhattam, de a szavakra, amikre ébredtem, határozottan emlékszem. „*Indulj el azon a pályázaton, mert az csak a te időd és csak rólad szól!*”

A pályázatot, ami akkor már valóban hetek óta foglalkoztatott, a Magyar Foltvarró Céh írta ki az idei országos fesztiváljára, témája pedig a kapcsolódás volt. Eljártszottam a gondolattal, én mit varrnék, ha indulnék. Hogy valóban induljak, a fenti életállapot miatt eszembe sem jutott. Addig az álomig... Onnantól kezdve azonban olyan olajozottan ment minden, mintha az Úr egy vörös szőnyeget terített volna elém, amin csak végig kell sétálnom. Persze nem úgy, mint egy csillogó ruhába bújtatott, magassarkú cipőben tipegő díva, hanem egy imádságos, életvidám hétköznapi ember, akinek a foltvarrás a hobbija.

Végig éreztem, hogy valaki vezeti a kezemet. Amikor az interneten rátaláltam arra a grafikára, ami az ötletet adta, amikor lett pénz a pályázati díjra, amikor a megfelelő színű és minőségű anyag után kutattam, amikor a férjem és a gyerekeim átvállalták a háztartás feladatait, amikor az alvás

már nem is hiányzott, amikor a feladási határidő közeledett. Feltartóztathatatlanul haladtam az elém terített piros szőnyegen.

Amikor pedig elérkezett a fesztivál hétvégéje, és a foltvarrós barátaimmal elutaztunk Mezőtúrra, én ott álltam a kiállított *quilt*em előtt, alatta a leírás:

„Az egyetlen kapcsolat, ahol szeretve vagyok, bármit is teszek. A kapcsolat, amiből az örööm, a hálám, a testem, a lelkem forrásozik”,

csak potyogtak a könnyeim. Felcsendült a fejemben a dal, amit végig dúdoltam varrás közben is: *Csak Jézusnak szolgálók, az Ő országát várom...* felsejlett bennem a tűszúrások nyoma, amit a keresztre feszített Jézus testébe vert szögekhez hasonlítottam... a szívem ujjongott, mert Jézus ismét győzedelmeskedett. Pedig akkor még nem is tudtam, hogy másokhoz is elért mindez. Nemcsak nekem, és a visszajelzések alapján sok látogatónak csalt könnyeket a szemébe a *quilt*en megjelenített Jézus, hanem a három tagból álló szakmai zsűri is a legjobbnak ítélte az első pályázó kategóriában. Hálás vagyok ezért a talentumért, amivel ha csak rövid időre is, de én is Jézus apostola lehettem.

Palásthy Julcsi

Ébreszd fel a szíved!

Olvasom Floris Gabriel: Ébreszd fel a szíved! című képregénykönyvét, (Nyolc Boldogság Katolikus Közösség, 1994), ami a megtérésről, imádságról, életszentségről szól egy orosz ortodox szerzetes, Szent Sziluán (1866-1938) életén keresztül. Micsodaaaa? Jól olvastuk? Egy KÉPREGÉNYRŐL van szó? Igen, egy különleges, mély lelkeséggel és nem kevés humorral megírt és megrajzolt képregényről, amiben már az is csodálatos volt, ahogy rátaláltam.

„Mi hiányzik nekünk? A világ egyre inkább vágyódik békére, szabadságra, igazságra...” – ezzel a felütéssel kezdődik a belga rajzoló Magyarországon 1994-ben kiadott könyve, aminek a kérdései bő 30 évvel később is ugyanannyira feszítőek és aktuálisak. Miért nincs béke és öröm a szívünkben? Miért nem érezzük Isten élő jelenlétét a mindennapjainkban? Miért nincs bennünk az egész világot átalakító szeretet? Mi hiányzik ehhez? Igen, a megtérésről szól ez a könyv, ami a címéhez híven

valóban felébresztette a szívemet, ezért is döntöttem úgy, hogy írok róla egy kis ismertetőt.

Már a körülmények is különlegesek voltak, ahogy rátaláltam, ugyanis szó szerint a szemétből halásztuk ki. A tavaszi lomtalanítás alatt ugyanis az utcánk végében is volt egy kupac, amiben fájó szívvel fedeztünk fel keresztény lelkeségi irodalmat, kisebb kegytárgyakat, rózsafüzér karkötőket kidobva. Hát innen mentettük ki ezt a könyvet is, amin keresztül Isten megszólította a szívemet.

A HEGTÉRÉS VAGY, BÜNDÖSÉGET
ANNAK FELISMERÉSE, HOGY:
„HEGTAGADTALAK, ELARULTALAK...
KERESZTRE FESZÍTETTEM A
SZERETETET!”

AZT JELENTI, HOGY ÉLETÜNKET -
MINDEN TEHETETLENSÉGÉVEL
EGYÜTT - A KERESZT LABÁHOZ
HELYEZZÜK. „MOST MÁR HAGYOM,
HOGY SZERESS!”

Talán többeneknek furcsának tűnhet, hogy egy lelkeségi irodalom miért képregény formában jelenik meg, de engem első látásra pont ezzel varázsolt el: a mondanivalót alátámasztó rajzok kedves humorával. Ez azonban önmagában kevés lenne ahhoz, hogy írjak róla. A valódi oka, hogy a vicces kis rajzok olyan mély lelki igazságokról beszélnek, egyszerűen és közérthetően, amik szíven találtak.

Röviden összefoglalva: a könyv az orosz ortodox egyház egy szentjének az életén keresztül mutatja meg a megtérés és az utána következő lelki növekedés útját. Sziluán fiatalemberként egy keménykötésű, nagyevő, nagyívó falusi ács volt, a nők kedvence, aki nem vetette meg a verekedéseket sem. Azonban amikor Jézus kopogtatott a szíve ajtaján, ő válaszolt neki. Mélyen átérezte saját bűnös voltát és a halát azért, hogy Jézus a bű-

neivel együtt is szereti őt. Annyira megsebezte a szívét Jézus szeretete, hogy úgy döntött, bevonul a mai Görögország területén található egyik Athosz-hegyi ortodox monostorba.

Ez azonban nem a történet *happy endje*, hanem pont a lelki küzdelmek kezdete volt, amelyeket talán mi is megélünk nap mint nap, amikor szembesülünk kísértéseinkkel, gyengeségeinkkel, bűneinkkel és kétségeinkkel. Ezt nevezi a könyv a szív nagytakarításának. Gyengeségem elismerése vezet el Isten irgalmához és az aláazathoz. „Istennek nem a látványos tetteidre, hősiességedre van szüksége... azt kéri tőled, hogy félelmeiddel, görcseiddel, «elszúrt napjaiddal» együtt, mint egy kisgyerek, úgy vesd magad irgalmának tüzebe!”

A könyv egy utat is megmutat, hogyan tudjuk a szívünkben az Isten

íránti vágyat szüntelenül ébren tartani. Ez az út pedig a „szív imája”, azaz az ortodox „Jézus-ima”, ami bármilyen élethelyzetben imádkozható, át-
szóheti a mindennapjainkat. A szöve-
gének több változata is elterjedt:
„Uram Jézus Krisztus, az élő Isten fia,
irgalmazz nekem, bűnösnek!”, vagy
„Uram Jézus Krisztus, könyörülj raj-
tam!”, vagy egyszerűen csak Jézus ne-
vének ismételtetése. Nem is a szöveg
a fontos, hanem, hogy szívből fakad-
jon, az Isten utáni vágyamat testesít-
se meg és kitartsak benne minél több
élethelyzetben. Ez az ortodox ima-
gyakorlat nagyon közel áll a nyugati
egyházban elterjedt rózsafüzérhez,
melyben ugyanehhez Mária segítség-
gét kérjük.

A kitartás ezekben a sokszor ismételt-
getett imákban arra való, hogy áttörje
a szívem keménységét és szembesül-
jek önzésemmel és rejtett gögömmel.

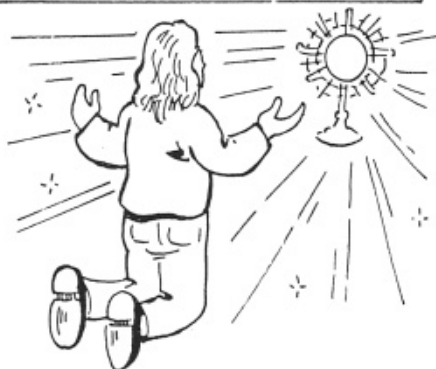

HOSZT AZTÁN
KINN VAGYOK
A VÍZBŐL...

Ki kell tartani az imában a
lelkesezés, de az üresség idő-
szakaiban is. „Mi a jele annak, hogy
kezdem megismerni Istent? – Az
egyetlen jel az, hogy még jobban meg
akarod ismerni.” A Jézus-ima és a ró-
zsafüzér az egyszerűség és az alázat
útja. De minden ima a csend szolgál-
latában áll, ami „az angyalok nyelve,
az eljövendő világ nyelve” – idézi a
könyv Szíriai Szent Izsáktól.

Úgy gondolom, az imádságról szóló
mondanivaló különösen aktuális Al-
bertfalván, hiszen templomunkban a
hét egyre több órájában folyik csen-
des szentségimádás, már éjszaka is.
Bár én csak kullogok férfitársaim
mögött, akik már hajnali ötkor felkel-
nek egy órát együtt imádkozni a
„Hajnali Csillag” Messenger imacso-
portban és minden délben együtt
imádkozzák az Úrangyalát, de még
így is be tudok számolni egy mély bé-

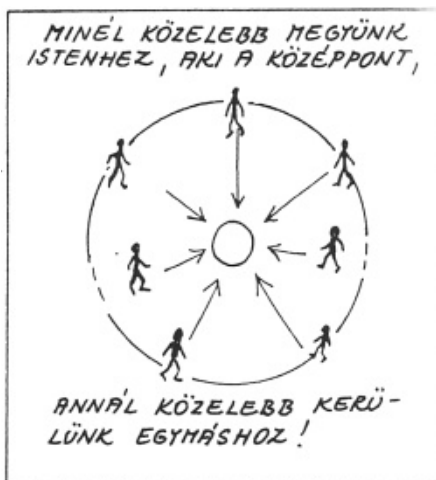
"AHOL ISTEN, OTT
AZ EGYETEHES
SZERETET."

kességről, amit a szívemben érzek az Oltáriszentség előtt töltött akár csak 10-15 perc után, vagy a munkahelyemre menet-jövet elmondott rózsafüzér közben. Az imádság felszabadít a napi stressz, a nehézségek és aggodalmak alól, és elmélyíti bennem annak a tudatát, hogy valójában minden rendben van az életemben, hiszen Isten megváltott gyermeke vagyok. Ki mondhatja el magáról, hogy nincs ilyen békességre szüksége?

Mégis, Isten arra hívott a könyv olvasása közben, hogy ne érjem be ennyivel, hanem töltsék vele több, csak neki adott, minőségi időt a csöndben.

Sziluánt a lelki útja oda vezette, hogy minden emberben meglássa Jézus arcát és Isten szeretett gyermekét – még azokban is, akikben nehéz. Szeretettel fordult mindenkihez és imáiban sírva járt közben minden ember lelki üdvéért.

Ha az imádságom miatt elhanyagolom a körülöttem élők szeretetét, utat tévesztettem, becsapom magam. Mindnyájunk útja csak a szereteten keresztül vezet Istenhez. Olyan szereteten keresztül, ami minden ember felé nyitott.

Kívánom, hogy ahogy Sziluánét, a te szívedet is hassa meg az előtted térdelő Jézus kérése: „elfogadod szeretetemet?”!

Schwarczkopf Bálint

Örökölt sors

Olvastam, azaz többször végigolvastam Orvos-Tóth Noémi Örökölt sors című könyvét. Már rég be akartam számolni róla, de annyi mindent szerettem volna közölni, amennyit nem lehet egy cikkbe összetömöríteni. Most úgy döntöttem, nem arra koncentrálok, amit érdemesnek látok idézni, hanem a leírtaknak két olyan fontos tanulságát írom le, amelyek – bár talán nincsenek így kimondva a könyvben – nyilvánvaló következményei az elmondottaknak.

Az első: a magzat már a fogantatás első pillanatában érző emberi lény, mindaz, amit az anya érzéseiből tapasztal, kihat életére.

„A magzat jelen van, figyel, reagál, és főleg: tanul. Bár idegrendszere még éretlen, tapasztalatait mégis elraktározza. Az anyai test (...) érzelmi hullámzásait is továbbítja neki: ha az anya jól érzi magát, a magzat is boldogsághormonokban fürdik, ha feszült, ideges, neki is kijut a stresszhormonokból. Ezek a biokémiai üzenetek emléknymokká alakulnak, melyek testi érzések, zsigeri benyomások, sejtisztű emlékek formájában raktározódnak el.”

És ezek az emlékek befolyásolják teljes életét.

„[A] depressziós és szorongó anyák gyermekei (...) maguk is nagyobb valószínűséggel szenvednek majd depressziós és szorongásos tünetektől, de a figyelemzavar, tanulási nehézségek és kognitív problémák is gyakrabban alakulnak ki náluk.”

„A nem kívánt gyerekek iskoláskorukban nem sok érdeklődést mutattak a tanulás iránt, és csapnivalóan teljesítettek. Belőlük lettek a „rossz gyerekek”, a tanárok mumusai és céltáblái, akiket ugyanakkor a kortársaik is előszere-tettel szekáltak. (...) Felőttként majdnem kétszer annyian lettek alkoholisták, és csaknem háromszor annyian követtek el súlyosabb bűncselekményeket, mint a kontrollcsoport tagjai. (...) Az ilyen ember életében a szeretet délibábbbá válik, – vagy kétségbeesve kergeti, vagy el sem indul feléje. [Ők] felnőttként párkapcsolataikban is sok buktatóval, csalódással, szakadással szembesültek. (...) Egy pillanatnyi kedvességért, a szeretet illúziójáért szinte automatikusan testüket kínálták fel. Mély és tartós kötődéseket nem tudtak kialakítani.”

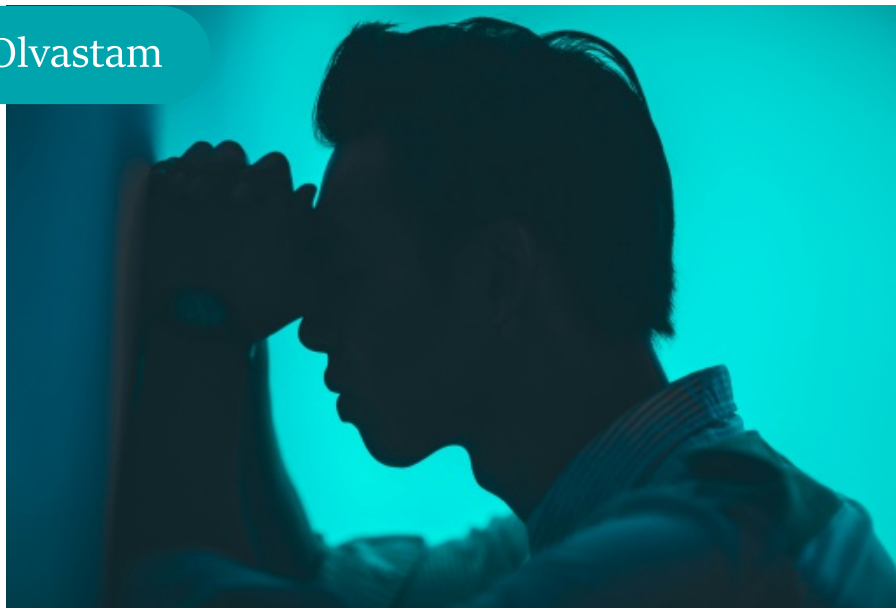
„A «nem kívántság» még felnőtt korban is éreztheti hatását: gyakoribb az öngyilkossági hajlam és a kriminális késztetések. (...) [Ha] az anya vágyott a terhességre, a magzat egy «boldog őszállapotban» fejlődik. Ezzel szemben, ha elutasítja, a gyerekekben nagyon mély, archaikus büntudat keletkezik. Tudatalanul úgy érzi, a létezésével valami rosszat tesz, ezért igyekszik megsemmisíteni önmagát.”

Az író a legmeggrázóbb példákat azokra az esetekre hozza, amelyeket az abortusz bizottságon megjelent, de később abortuszra nem vállalkozó anyák gyermekeiről tudhatóak.

„[Amikor] öngyilkossági kísérletet elkövető fiatalokat vizsgáltak, kiderült, hogy többen is épp azon a napon akartak véget vetni az életüknek, amelyen tizennyolc-húsz évvel korábban az anyjuk megpróbálta elvetetni őket. Vajon hogyan lehetséges ez a hátborzongató egybeesés, amikor ezek a fiatalok semmilyen információval nem rendelkeztek a hajdani eseményekről? (...) Az anya érzései és gondolatai egy láthatatlan kommunikációs csatornán eljutottak hozzájuk?”

A második: **Ne ítélj!**

A „Ne ítélj!” felszólítás fiatalkoromtól fogva kísér. Több tapasztalat is megerősített benne. De amit Orvos-Tóth Noémi könyvében olvastam, általános tapasztalati tényekkel is bizonyította. Sokat ír arról, hogy a gyermekkorban elszenvedett traumák milyen hatással vannak a felnőtt emberre. Ne gondoljunk itt csak olyan kegyetlen bánásmódra, amin megdőbbenünk.

Mindennapi, felnőtteknek fel sem tűnő események is okozhatnak a gyermeknek olyan traumákat, amelyek befolyásolják felnőtt sorsát. Számomra a legmegdöbbentőbb példa: egy csecsemő sokat sírt, valamilyen baja lehetett. A szülei nem tudtak vele mit kezdeni. Végül a bölcsőjét kitették a kertbe egy diófa alá. Itt aztán elhallgatott, a szülei megnyugodtak. De a gyermekből egy szélsőségesen zárkózott felnőtt lett. Valószínűleg a kertbe kitéve úgy érezte, hogy szülei lemondtak róla.

Amikor valakinek a viselkedését nem értjük, sértőnek találjuk, nem tudhatjuk, hogy ő miért alakult ilyené. *„Amikor értetlenül állunk egy ember „lustasága”, „motiválatlansága” előtt, érdemes egy pillantást vetni az útra, melyet addig megtett. Vajon hányan mondtak le róla, mire ő is lemondott önmagáról?”*

Nehéz kérdés a „Ne ítéld!” felszólítás. Látnunk kell, hogy a másik ember mit cselekszik, mit nem, s meg kellene tudnunk ítélni, vajon az helyes vagy nem (ugyanez áll önmagunkra is). De magát az embert nem szabad megítélni – nem tudjuk miért olyan. Ítékezni annak lenne joga, aki mindent ismer múltjáról, sőt a családjá múltjáról – azaz **egyedül az Úr ítélhet felőlünk.**

* * *

Amikor először elolvastam a könyvet, megrémültem: ezek szerint a magzat- és gyermekkori traumák determinálják életünket? De rögtön rájöttem, hogy nem ezt mondja. Sok eset ismertetésénél elmondja, hogy a szeretetteljes törődés gyógyítja az akaratlanul okozott traumák hatását. Azt is, hogy a traumák hatásának feldolgozása során, ha rájövünk bajaink forrására, kezelhetőek ezek a hatások.

Mindenkinek ajánlom ezt a könyvet. Azoknak, akik emberekkel foglalkoznak, nyomatékosan.

* * *

Tájékoztatásul, hogy lássuk, mi mindenről szól a könyv, íme, a tartalomjegyzéke:

1. Ahogy elkezdődött

A nem kívánt gyermek drámája / De kár, hogy fiú/lány vagy! / A „funkciógyerekek” / Helyettesítő gyerekek / Testvérsorrend

2. Trauma

A lélek földrengése / Tovagyűrrűző traumák / Kódolt sebek / Családban marad

3. Családi titkok

A titok születése / Elválasztó titkok / Torzuló valóság / Lerombolt bizalom / A titkok terhe

4. Családi sorsformálás

Az Én születése / Hitünk szerint / Családi határok / Családtörténetek

5. Örökségek nyomában

Családi tudattalan / Családi kotta

Szőts Miklós

Álmom

Albertfalváról

D ecemberben lesz ötven éve, hogy Szentendréről Albertfalvára költöztünk egy újonnan épült panelházba. Megkerestük a legközelebbi templomot, ami 5 perc sétára volt tőlünk. Kicsit félszegen, hátul az üvegajtónál megállva elmentünk a fél 9-es diákmisére. (Akkor még fél 9-kor kezdődött a családi mise – akkor is tele volt a templom – sőt, már 8 órakor énekpróbáltunk.)

Mivel késve érkeztünk, a misét tartó atya félbeszakította a misét és megkért, fáradjunk előre, az első sorokba, mert így nem tudja folytatni a misét. Ez volt az első találkozásom Keglevich István atyával. Lehet, hogy más azonnal menekülőre fogta volna, és soha többé nem tette volna be a lábát a templomba. Hála Istennek velünk nem így történt. Nagyon gyorsan egy élő közösségben találtuk magunkat.

Miért is írom le most a kezdeteket, mi köze van ennek az álmomhoz? Mert ötven évvel ezelőtt egy olyan álmom teljesült, amiről nem is tudtam, hogy ezt szeretném. Ez az álom azóta is folytatódik.

Nap mint nap, hétről hétre. Benne élek (nyugodtan mondhatom élünk,

férjemmel együtt – aki a Szent István-bazilikát hagyta ott, hogy teljes szívvel Albertfalván szolgáljon és itt is együtt lehessünk – ez is egy beteljesült álmomra) egy olyan közösségben, ahol elfogadnak, szeretnek, segítenek, imádkoznak értem. Azt a vonalat, amit Keglevich István atya a 70-es években megkezdett, az azóta itt szolgáló atyák folytatták.

Antal atya, aki elmélkedéseivel, szerda reggeli áhítataival nemcsak a felnőtteket, de a gyerekeket is megtudta szólítani. Verbényi István atya, aki nélkül nem valósulhatott volna meg a Don Bosco Katolikus Általános Iskola és Óvoda.

Henrik atya és Zoli atya példát adnak nekünk, akik újra és újra meg akarják szólítani a híveket, akár a templomban – „forduljatok a mellettetek ülő felé, ismerjétek meg!”, akár a templom előtt elsétálókat. Remélem, jó néhány embert megérint ez a fajta hit, „nem tudom magamban tartani, meg kell veled is osztanom”.

Néri Szent Fülöp nevét viselő kisközösségünkkel havonta találkozunk. Többször is előfordult, hogy, ahogy együtt voltunk, beszélgettünk, imádkoztunk, megosztottuk egymással az istenélményeinket, bevillant egy-egy jelenet: hiszen így leszünk együtt az örök életben is. Ki-ki saját egyéniségét, személyiségét adva a közös asztalhoz. Ki a csendes, megfontolt bölcsességét (Feri, Józsi), ki az állan-

dó szolgálatot (Csobothék), ki a csendes, figyelő odafordulást (R. Kinga, Regi) ki az örökös jókedvét (Imi, Blanka), ki azt, hogy mindig, mindenben lehet rá számítani (Vili, Attila, Ádám), ki a folyamatos lelki táplálékot osztja meg velünk (Zsuzsi, Gyuszi).

**„Mert az Isten országa köztetek van” (Lk 17,21).
Itt és most, nemcsak egyszer, valamikor.**

Ezt a hitet adjuk tovább! Jeremiás próféta szavaival: „Azt gondoltam, nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam” (Jer 20,9)

Ez a perzselő tűz égjen bennünk is!

Salamin Kitty

A Caritas Internationalis

a Katolikus Karitászműködés nemzetközi szervezetei

Bizonyára sokan ismeritek helyi karitászcsoportunk működését. A péntek reggelenkénti ételosztás, a rászoruló családoknak küldött karácsonyi és húsvéti csomagok, vagy a sarkadi gyűjtés mellett rengeteg más kisebb szolgálatot vállalunk. A sajtóból, hírekből az egyházmegyei Szent Erzsébet Karitászközpont, valamint a Karitászműködés országos szervezete, a Caritas Hungarica működését is ismerhetitek.

Ez azonban csak apró morzsája annak a hatalmas szövetségnek – szeretetszolgálatnak, ami a világot körbeölelve segít a bajbajutottakon.

Ez a szövetség a Katolikus Karitászműködés legfelsőbb szintű szervezete, a Caritas Internationalis.

A nemzetközi szervezet gyökerei a 19. század végéig nyúlnak vissza. XIII. Leó pápa munkások jogairól és az emberi méltóságról szóló Rerum novarum enciklikája (1891) adta a szellemi háttérrel ahhoz, hogy a segítő munka intézményesüljön. Az első nemzeti szervezet 1897-ben Német-

országban, Freiburgban jött létre Lorenz Werthmann vezetésével, majd gyors egymásutánban alakult meg Svájcban (1901), Ausztriában (1903) és az Egyesült Államokban (1910). Magyarországon 1931-ben alakult meg a Karitászműködés: ekkor bízta meg Serédi Jusztinián esztergomi érsek Michalovics Zsigmondot a hazai karitászműködés országos összefogásával.

Az első komolyabb nemzetközi összefogásra 1924-ben, az amszterdami eucharisztikus kongresszus keretében került sor, ahol a résztvevők felismerték: a szétaprózott jótékonyági munkát koordinálni kellene. Ezért 1928-ban Caritas Catholica néven nemzetközi titkárságot hoztak létre Luzernben, ez a Caritas Internationalis szellemi elődje. A második világháború után, 1951. decemberében Rómában 13 ország megalapította a mai szervezetet, amely 1957-ben vette fel a Caritas Internationalis nevet.

A következő évtizedekben a szövetség folyamatosan bővült: a hidegháborús menekültválságoktól (1956-os magyar menekültek, vietnámi menekültek Hongkongban) az afrikai éhínségektől, a bosnyák háborútól a ruandai népirtásig szinte minden na-

gyobb humanitárius katasztrófa következményeinek enyhítésében részt vett. 1976-ban a Szentszék polgári jogi személyiséget adott neki, 2004-ben pedig II. János Pál pápa egyházjogi személyiséggel is felruházta – ezzel a Caritas az Egyházon belül is önálló, elismert szereplővé vált.

A magyar egyház a kezdetekben nem vehetett részt ebben a kezdeményezésben, mert a kommunista hatalomátvételt követően, 1950-ben a Karitász működését betiltották, vagyónát elkobozták, intézményeit bezárták. A rendszerváltás után, 1991-ben indult újra hivatalosan a szervezet Katolikus Karitász – Caritas Hungarica néven. Ugyanebben az évben teljes jogú tagként csatlakozott a Caritas Internationalis világszövetséghez.

A Caritas Internationalis nem egy központi szervezet helyi fiókjából áll, hanem több mint 160 szuverén nemzeti szervezet szövetsége, amely a szubszidiaritás elvén működik: a római székhelyű általános szekretariátus nem utasíthatja a tagszervezeteket, nem nevezhet ki vagy mozdíthat el vezetőket náluk. Minden tagország Caritasa önálló jogi személy, amelyet jellemzően a helyi püspöki konferencia hozott létre. A legfőbb döntéshozó testület a négyévente összeülő Általános Közgyűlés, amely megválasztja az elnököt, a főtitkár, a pénzügyi felelőst és a hét re-

gionális elnököt (Afrika, Ázsia, Európa, Latin-Amerika és Karib-térség, Közel-Kelet és Észak-Afrika, Észak-Amerika, Óceánia). A napi működést a főtitkár és a Vatikánban, a Palazzo San Callistóban dolgozó szekretariátus irányítja, az Integrális Emberi Fejlődés Dikasztériumának felügyelete alatt.

A Caritas Internationalisnak nincs egyetlen, közös költségvetése, amelyből az összes tagszervezet működését finanszírozná. Minden nemzeti Caritas önállóan gazdálkodik: saját adománygyűjtő kampányokból, egyházi forrásokból, állami és uniós támogatásokból, valamint nemzetközi szervezetek (ENSZ, EU) projektfinanszírozásából élnek. A méretbeli különbségek hatalmasak: az amerikai Catholic Relief Services évi több százmillió dolláros bevétellel a világ legnagyobb humanitárius szervezetei közé tartozik, míg a német Caritas – amely egyben Németország legnagyobb magánfoglalkoztatója – közel 700 ezer alkalmazottat tart fenn. Ezzel szemben számos kis, fejlődő országbeli tagszervezet néhány önkéntesből álló, szerény költségvetésű egység.

A római szekretariátus költségvetése ehhez képest viszonylag kicsi: elsősorban a koordinációt, az érdekképviseletet és a nagy nemzetközi katasztrófák esetén a nemzetközi segítséggyűjtő felhívások koordinálását szolgálja, miközben a tényleges pénzt és segílyt a helyi és a nagyobb, adományozó országbeli tagszervezetek mozgósítják és juttatják el a rászorulókhoz.

Csak egy pár példa az elmúlt évekből a nemzetközi összefogásra: hazánkban a legismertebb esemény az ukrajnai háború kitörése utáni segélyezés és a menekültek fogadása,

melybe plébániai karitászcsoporthoz is bekapcsolódott. Többek közt a venezuelai humanitárius gazdasági és társadalmi válság, az egymást követő indonéziai és fülöp-szigeteki természeti katasztrófák (földrengések, cunamik, vulkánkitörések és áradások), a kongói ebolajárvány, a dél-szudáni polgárháború vagy a gázai katonai támadás áldozatai is a Caritas Internationalis által koordinált hálózattól kaptak segítséget.

Jólesik tudatosítanunk, hogy amikor legközelebb részt veszünk egy péntek reggeli ételosztáson, vagy összeállítunk egy karácsonyi csomagot a rászoruló családoknak, akkor ezzel egy sokkal nagyobb egésznek is részesei vagyunk. A mi kis közösségi szolgálatunk ugyanannak a szeretetnek a megnyilvánulása, amely Dél-Szudánban élelmet juttat a menekülteknek, a Fülöp-szigeteken újjáépíti a lerombolt otthonokat, vagy Ukrajnában menedéket ad a háború elől menekülőeknek. A Karitás ereje éppen ebben rejlik: nem egy távoli, elvont intézmény, hanem plébániák, egyházmegegyék és önkéntesek milliányi apró tettéből összeálló világméretű család, amelynek mi is tagjai vagyunk. Ezért, amikor a következő gyűjtésre vagy szolgálatra invitálunk, tudjuk: nem csak a szomszédunknak segítünk, hanem egy 160 országot átfogó szertetszolgálat részesei leszünk.

Bene Lajos

A D O M Á N Y G Y Ű J T É S

Az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia mellett működő Kalkuttai Szent Teréz Karítászcsoporthoz idén is adománygyűjtő napot szervez az albertfalvi Szent Mihály-templom melletti Szent Mihály Községi Házban.

A gyűjtés időpontja:

2026. október 17-én (szombaton) 15 és 20 óra között.

Kérjük a kedves adományozókat, hogy kizárólag ezen a napon hozzák az adományaikat, más napokon nem tudjuk azokat fogadni!

A gyűjtés helye: Szent Mihály Községi Ház.

(A Szent Mihály-templom mellett, Budapest, XI. kerület, Bükköny u. 1.)

**Gyűjtünk: jó állapotú gyermek- és felnőtt ruhát,
cipőt, hiánytalan játékokat.**

Kérjük a kedves adományozókat, hogy legyenek figyelemmel arra, hogy kizárólag ezeket az adományokat tudjuk fogadni! Mi is tudjuk, hogy sok egyéb dologra is szükségük lehet a rászorulóknak, de tárolási és szállítási kapacitásaink korlátozottak.

Az adományokat Békés megyébe, Sarkadra szállítjuk, ahol a helyi karítászcsoporthoz fogja szétosztani a környékbeli rászorulóknak között.

Szeretettel várjuk az adományokat!

Kalkuttai Szent Teréz Karítászcsoporthoz

” Derüljön ránk a mi Urunk,
Istenünk fényessége,
kezünk munkáját erősítsd meg,
és áldd meg kezünk munkáját!”
(90. zsoltár, részlet)

A „kertészek”

Tombol a nyár, hetek óta nem esett az eső. A forróság miatt sok helyen kiégtek a növények. Persze vannak kivételek. Remélem, más is észrevette, hogy a közösségi ház bejáratánál milyen szép kis kert mosolyog ránk. Egy forró júliusi délutánon a kertben szorgoskodó fiatal párra lettem figyelmes. Megfogott az az elhivatottság és szakértelem, ami első látásra sugárzott róluk. Szakma, hivatás, vagy csak hobbi a kertészkedés? Meséljen erről nekünk Kelemen Dorottya.

Hogyan kötődtek Albertfalvához, az albertfalvi katolikus közösséghez?

Itt házasodtunk a templomban, két éve; itt lakunk a közelben, az erkélyünkről még épp hallani a templom harangját, néha a lakásból is. Ez engem mindig békével tölt el – négytemplomos, kétezer lelkes erdélyi kisleányból származom – konkrétan két templom között helyezkedik el a családi ház, ahol felnőttem.

Házasságunk előtt is itt éltünk mindketten a kerületben, de ehhez a templomhoz, közösséghez tartozónak inkább azóta mondanám magunkat, amikor megfogalmazódott bennünk, hogy itt szeretnénk házasodni, és elkezdni közös életünket.

Milyen közösségekhez tartoztok, és mit jelent számotokra az albertfalvi közösség? Mesélj egy kicsit magatokról!

Esküvőnk után pár héttel indult is egy új családcsoporthoz, ahova örömmel csatlakoztunk. „Mindent kegyelemből” a csoportunk neve.

Hatodik keresztyermekünkkel, Lillával e csoporton keresztül ajándékozott meg minket Isten. Saját gyermekünk még nincs, ezirányú vágyunkat Istennek feltártuk, rajta múlik, kit/mit szán nekünk.

Mindketten vidékről származunk, egyházi gimnáziumokba jártunk, a BME padjait koptattuk. Mindeközben közelebb-távolabb-közelebb... kerülünk Istenhez. Úgy vélem, ez nem egyedi eset, kívánom magunknak is,

másnak is, hogy „közelebb” záruljon a sor! Már megtapasztaltuk korábban is, hogy a hitünk közösségben válik igazán élővé, és sokak szerint elcsépeelt „a közösség megtart” mondás, de igaz.

Hogyan született meg benned az elhatározás, hogy örökbe fogadd és gondozd a közösségi ház előkertjét?

Azt valljuk, hogy nem lehet csak úgy „szolgáltatást igénybe venni”, misére járni, hallgatni szépeket, és mosolyogni. Ha részese akarsz lenni egy közösségnek, azért tenni kell; adni kell, hogy kaphass. Mindenkinnek megvan az eszköze, ha tenni akar, megtalálja a módját, legyen az akár lelki, szellemi vagy fizikai síkon – vagy ezek bármilyen kombinációja.

Persze vannak élethelyzetek, amikor nem lehet, de ezek mind átmenetiek, semmi nem végleges.

Időközönként agapé előkészítést vállaltunk/vállalunk, amikor épp tudunk. Más szolgáltatások, amik vannak, általában konkrét időkhöz kötöttek. Nekünk a munkánk, életmódunk, egészségünk miatt ez most nehézkes. Jelenleg részünkről felelőtlenség beállni kötött időszolgálatot, ha utána gyakran kell „helyettest” keresni az adott feladatra, mert nem tudunk a vállalt időben jelen lenni. Férjemmel abban nagyon hasonlítunk, hogy általában, ha valamibe belevágunk, és látjuk értelmét, szeretjük beleadni a tőlünk telhetőt.

Tavaly ősz elején, amikor meghirdetésre került, hogy örökbefogadható a

közösségi ház előkertje, én nagyon belelkesedtem, de egyúttal nyugalomra is intettem magam, vártam, hogy „*biztos van alkalmasabb, jelentkezzen ő*”, „*biztos sokan szeretnék, menjenek ők*” stb... Aztán Férjem, Bence, látta rajtam, hogy mennyire foglalkoztat, hogy már tervezem, hogy egyre többször szóba kerül, és bátorított, hogy jelentkezsek. Így ez volt a házassági évfordulás ajándékom (hogy ki adta és ki kapta, már nem is tudom, nem is fontos). Szóval aznap, szentmise után sprinteltem a sekrestyébe. Akkor én azt gondoltam, hogy legalább kisprezentációt kell majd bemutatnom... vicces most erre visszagondolni.

Szóval „*enyém lett*” a kert, nagyon egyszerűen, még vizsga sem volt (haha). Elkezdtem tervezni, rajzolgatni, szakirodalmat specifikusan bújni. Azt tudtam, hogy semmiképpen nem szeretnék évszakonként más-más növényeket ültetni, sőt az egyényári növények sem fenntarthatók. A teljes előkert 40 m², de valójában azért ez nem kicsi, rengeteg növény elfér benne. Locsolórendszer nincs, a talaj gyatra, az időjárásunk szélsőséges, papjaink sem adtak bővebb útmutatást, csak hogy „rendezve legyen”.

Mivel foglalkoztok? Mit tanultatok? Hobbi vagy hivatás a kertészkedés?

Én építőmérnök vagyok, egy ideje építőipari projektmenedzsmentben

dolgozom. A szakmámban picit sokat vállaltam, „túldolgoztam” magam, ennek egészségügyi következményei is lettek, így most kényszerpihenőn vagyok.

Férjem formatervező mérnök, építészettől a villanyszerelésig sok mindent kitanult.

Szeretem a növényeket, érdekel a növénytermesztés (dísz- és haszonnövények is). Mindig jó valamit tanulni, most épp a kertépítés, és szélsőséges időjárást bíró, fenntartható kertek azok, amikről sokat szeretnék tudni.

Mi a koncepció a kiskert kiépítésében? Milyen eszközt, technikát, anyagot használtatok?

Az elképzelés egy négyévszakos, szárazságtűrő, lágyszárú évelőkert néhány cserjével, talajjavítással és biostimulánsok alkalmazásával. Fontos, hogy minden növény beporzóbarát legyen, benapozásnak megfelelő, betegségekkel szemben ellenálló, egymást támogató, gyomokat idővel kiszorító, és sokszínű, de mégis harmonikus... és hosszútávon működő...

Úgy gondolom, egy közösségi ház előkertje nem szólhat egy-két fajta növényről, vagy csak olykor virágba boruló, rövid ideig virágzó/pompázó növényekről. Hisz mi emberek is olyan sokan, sokfélék vagyunk. Az albertfalvi közösség, hál' Istennek, egy élő, színes, pezsgő közösség, jó lenne ezt tükrözni valahogy.

Álmom, hogy legyen mindenkinek egy-egy kedvére való növény az év során (ha nem, akkor megismerjen, megszeressen valami újat), és az év minden napján legyen egy-egy növény, ami virul. Aki elsétál az előkert mellett, zökkentse kicsit ki a rohanó világ üteméből. Ha ezt egy maréknyi ember megtapasztalja, már megérte fáradozni!

Láttad már mennyi beporzó van jelen a kertben? Lepkék a kerület közepén, egy tenyérnyi területen. Csodásak, egyre jobb fotóim vannak!

Mik a terveitek a közeljövőben? Hogyan szeretnéd tovább formálni a kertet?

Az első év az gyakorlatilag ismerkedés a kerttel (mondhatni munkaközi állapot), de azért már alakul. A tervet nincs merszem részletezni, mert akkor látszana a hiány, és úgy nehezebb a jelent értékelni, illetve több lenne az elvárás, amit nem szeretnék. Azt azért megemlítem, hogy tényleg minden egyes növény, ami oda kerül, annak oka van, és annak is, ha nem. Vízigényesebb növényeket, vagy rövid ideig pompázókat, betegsége hajlamosakat kerülöm. Ezeket én is folyamatosan tanulom.

Örülök, hogy már idén sikerült azt elérni, hogy a nagyobb hóhullámok idején nem is locsoltunk, ez a javuló talajéletnek köszönhető. A tavaszt a komposzttelepen kezdtem, a kiskert nagy része feltöltésre került.

Továbbá már ültetéskor mikorrhiza gomba, zeolit ásvány, huminsav, valamint mulcs-takarás, illetve lombtrágyázás került rá, biostimulánsokkal. Semmi mesterséges szintetikus anyag, mindenhez megvan az eszközünk a természetben, azt használjuk.

Már több mint 200 db növény (gyökerezés, rizómás, hagymás) került elültetésre, amit laikusként nem is gondolnánk. Soknak még kell idő a kiteljesedéshez, idén alig látható. Akadtak növények, amik nem bírták a helyet, az időt, a környék kutyáit, a törődést, vagy épp másnak tetszett meg, vagy ott még nincs kész a talaj, de ezen folyamatosan dolgozunk. Bence ezen felül drónnal és fotogrammetriával segít a kertet 3D

szkennelni és a koncepciót fejleszteni. Ez persze már túlzás egy ekkora kertnél, de ha eszközünk, tudásunk megvan hozzá, és segíti a célt, élvezzük is, akkor miért ne? Most a napokban megérkezett egy adag virágmag-rendelésünk, ha sikerül, saját nevelésű palántákat is fogunk ültetni.

Az a jó a kertben, hogy random időken megyek oda, amikor éppen a kert is igényli és nekem is pont jó. Ilyenkor mondom a férjemnek, hogy kb. 1-1,5 órát leszek ott, aztán ez úgy alakul, hogy 3 óra múlva hív telefonon, hogy minden rendben? Tényleg órákig van az az állapot, hogy „*ezt még megcsinálom, aztán megyek*”, biztos ismered. Sokszor Bence is velem tart, segít locsolni, gyomlálni, vagy míg én „rendezgetek” picit, fut pár kört a környéken. Így mindketten töltődünk, erre is jó ez a kiskert.

Egy év távlatából hogyan látod ezt a szolgálatot? Mit jelent számodra most ez a kert?

Az első pár alkalommal zavaró volt, hogy a járda szélén, a semmi közepén ügködök hol egyedül, hol másodmaggammal. Aztán rájöttem, mennyire jó tud ez lenni, ha úgy adódik közösséghez tartozó testvéreinkkel, a környéken lakókkal pár szót váltani, akár csak a „régidőkről”, az épp repkedő pillangókról vagy akár egy „*mi legyen az ebéd?*” ötletelésen át egészen mély megosztásokig. Persze közben a dolgommal is haladok...

Az, meg, hogy a Szentlélek segítő tár-
sakat is küld, legyen az éppen a
nyugdíjas éveit elkezdő Annamari
(Kissné Gál Annamária)*szerk személy-
ében, aki ha úgy van, segít ültetni,
gyomlálni, ágdarálékot hoz; vagy a
keresztlányunk óvodás nővérei, akik
a pillangók itatásáról gondoskodnak
időnként... Mennyire nagyszerű,
nem? Hálás vagyok értük!

Sokan megköszönik a *szolgálatot*,
ilyenkor zavarba jövök, hisz én nem
annak fogom fel, csak bízom abban,
hogy más is örömet leli a kertben raj-
tam, rajtunk kívül. Édesanyám kert-
jében is mindig van egy-egy virágá-
gyás, ami azért növekszik, hogy a
templomban, a vázákban legyen vi-
rág. Ezt ő a legtermészetesebb mó-
don teszi, nem extra feladatként, hisz
a templom az övé is, a templom a hí-
veké.

Nekem személyesen a legelső ilyen,
kvázi szolgálat jellegű emlékem (de a
szót sem ismertem, nemhogy úgy
gondolnék rá), amikor 5-6 évesen vit-
tem a templomunk elé, a kereszthez
virágot Jézusnak. Az érzés felejthet-
len, amikor oda tehettem/igazíthat-
tam a magam készítette kis csokrot
Jézus lába elé, és elidőztem... Szívből
tettem, és most is így érzem, csak
jobban várom az esőt, és a gyomok
miatt tudok bosszankodni eleget. Na
olyankor jön egy-egy jó evangéliumi
rész, éppen a konkolyról... Jó az Úrral
kertészkedni, van humora!

Nagyon köszönöm Dorottyának,
hogy megosztotta velünk gondola-
tait. Szerencsére egyházközségünk
több tagja szorgoskodik rendsze-
resen a plébánia, a templom vagy a
közösségi ház környezetének rend-
ben tartásán. Nem szeretném ki-
sebbíteni az ő érdemeiket sem,
akik akár évek óta odaadóan ellát-
ják a feladatukat. Azért nem soro-
lom fel őket név szerint, mert
félek, hogy kihagynék valakit.
Szóljon nekik is buzdításként Do-
rottya záró mondata:

**Jó az Úrral kertészkedni, van hu-
mora!**

Kiss István

AZ APAKLUB FOLYTATÓDIK!

Szeptember van, újra elindult az iskola, a különórák és a templomi foglalkozások is. De vannak változások is!

Júliusban bekerült egy rövid hír a Magyar Kurírba és a templomi hirdetésekbe: *„Erdő Péter bíboros, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyeben az alábbi személyi változásokat rendelte el. Az érintett plébánosok jóváhagyásával Pernitz Ákos József állandó diakónus urat felmentette a Budapest-Albertfalvi Szent Mihály Plébánián végzett szolgálata alól és áthelyezte a Budapest-Lágymányosi Szent Adalbert Plébániára.”*

Minket, apaklubos édesapákat fokozottan meglepett a hír. Hirtelen nem tudtuk; most mi lesz az Apaklubbal, Ákos nélkül. Hisz az Apaklub az ő „gyermeke”. Mióta is...?

Pernitz Ákost állandó diakónussá szentelték 2017. június 10-én. Diakónusi szolgálatot teljesített a plébániánkon 2017. augusztus 1-jétől. Kilenc év szolgálat, kilenc év Apaklub.

Augusztusban össze is jöttünk, csak mi édesapák, egy kis megbeszélésre, hogyan tovább... Abban egyértelműen megállapodtunk, hogy folytatjuk.

Jó ez az Apaklub, az évek alatt kiforrott, mind formában, mind célját tekintve. Amit ki kell találni most, az a klubvezetés módja, hiszen Ákos áthelyezésével ez a kérdés aktuálissá vált. Az alkalmak gyakorisága (kéthetente, kedd este fél 8-kor találkozunk a közösségi házban) nem változik. Ugyanakkor több, remek ötlet is felmerült arról, hogyan lehetne gazdagítani alkalmainkat, nyitni szolgáltatokat, más férfiközösségek felé. Ezek nem merülnek feledésbe, hisz fontos a folyamatos megújulás.

Idén szeptembertől folytatjuk az Apaklubot, egyelőre megtartjuk az utolsó években egész jól bevált, periodikusan változó témaválasztást, ami egyfajta változatosságot is jelentett; egyik alkalommal egyházi téma (pl. egy meghívott vendég a saját kedvenc szakterületéről beszélt, mint pl. a liturgia történelmi és szakrális jelentései), másik alkalommal pedig világi témák kerültek feldolgozásra (pl. apa-fiú kommunikáció – különböző életszakaszokban). De az sem volt ritka, hogy egy-egy aktuális témával készült az Apaklub valamelyik tagja, s pl. Szent II. János Pál pápa életútját idézte fel, imádkozva közbenjárásá-

ért. De mindegyik alkalmunk úgy épült fel, hogy imával (többszörfűzettel), vagy szentségimádással kezdtünk, mindig hoztunk be valami közös imaszándékot is.

Abban is megállapodtunk, mi édesapák, hogy az Apaklub nyitott. Azaz

***a meghirdetett alkal-
makra bárki, érdeklődő
férj, édesapa, aki elkö-
telezett keresztény
életvitelt folytat, s egy
férfiközösséghez sze-
retne tartozni, jöhet.***

Szeretettel várjuk azokat a szentségi házasságban élő férjeket is, akiknek nincs (még) gyermekük.

Pernitz Ákos hiányozni fog. Az ő hűsége (soha nem hiányzott az alkal-

makról) és kitartása az Apaklub mellett mindig túlszolgált minket a hullámvölgyeken. S bármilyen téma, beszélgetés volt, ő hegyezte a fülét, s helyretette a gondolatmenetet, ha valaki az egyházi tanítást félreértelmezte volna. Az alkalmak az ő imádságával kezdődtek és az ő áldásával fejeződtek be. „Szeressétek magatokat és embertársaitokat!” – mondta nem egyszer, hangsúlyozva, hogy magunkkal is békességben kell élnünk, mert csak akkor tudunk békét sugározni a többiek felé. Ezúton is szeretnénk hálánkat kifejezni és hitben gazdag jövőt kívánunk neki.

* * *

Miért jó az Apaklubra járni?

Borbás Bálint: Mert egy nagyon jó, összetartó közösség alakult itt ki, amibe mindenki teljesen beleadja magát.

Mély, személyes megosztások jellemzik a csoportot és nagyon mély, tartalmas beszélgetések az adott alkalmak tárgyát képező témákban. Több rögtönzött tanúságtételt hallottunk már ebben a körben egy-egy apatársunktól, de erényünk egymás meghallgatása, az esetleges véleménykülönbségek tiszteletben tartása is. Biztonságban, jó helyen vannak egymásnál a legmélyebb megosztásaink, tanúságtételeink, megnyílásaink. Nem volt még olyan alkalom, amiről személy szerint én ne távoztam volna gazdagabban, mint ahogyan oda érkeztem. És apatársaim visszajelzése szerint közben én magam is tudtam őket gazdagítani olykor egy-egy hozzászólással, megosztással.

Így ajándékozunk magunkat egymásnak ebben a közösségben, ahogy a Szentlélek fújdogál közöttünk a Szent József-teremben.

A humor sincs ellenünk, általában az egészséges élethez szükséges napi nevetésadagunkat itt önmagában pótolni tudjuk. Összeköt minket az azonos szerepünk, közös életállapotunk és hivatásunk: férjek és édesapák vagyunk, és szeretnénk mindkettőt Is-tennek tetsző módon, napról napra egyre jobban csinálni! Ehhez jó kéthetente kicsit távolságot venni, kiszakadni és összegyűlni, csak férfiak, csak apák magunk között, hogy aztán egymás, Szentlélek által sugott gondolataival, megosztásaival – vagy legrosszabb esetben csak a kiszakadás pusztá örömeivel – gazdagodva, megújult erővel, lelkesedéssel, hivatástudattal, szeretettel térjünk vissza a mieinkhez (akik úgyis megvárnak ébren!). Nagy érték ez a közösség, és jó ide tartozni. Szeretnénk, ha mindenki ezt élné meg, aki akár csak kíváncsiságból is ellátogat egy-egy alkal-

munkra. Mi is így kezdtük, aztán itt ragadtunk.

* * *

Dobrovotcki Ádám: Hálás vagyok, hogy volt/van/lesz lehetőségem egy apák által alkotott közösséghez tartozni. Nagy a megtartó ereje ennek a klubnak, ajánlom mindenkinek. Én személy szerint fejlődtem és gazdagodtam általa, és remélem én is bele tudtam rakni a kalapba. Nekem ezek a szavak jutnak eszembe az apaklub-hoz kapcsolódó érzéseimet tekintve: megnyugtató, otthonos szoba; biztonság; értelmesség; helyes út.

* * *

Medgyessy Ferenc: Visszatekintek arra az időre, amikor első gyermekem született. „Édesapa lettem!” – mondogattam magamban, de akkor ennek még alig éreztem a súlyát. Csak tudtam; mindig is erre vágytam, s

most itt van ez a kis csöppség, s szorítja az ujjamat!

Jó, ha van egy olyan közösség, ahol a hasonló élményeket megélt édesapák félszavakból értik, amit mondok. Hisz az én utam nem egyedi, a kérdéseimre pedig többféle válasz is létezhet. Az élmények, gondolatok megosztása fontos. De közben a világ újabb és újabb kihívások elé is állít minket, amikre nekünk, édesapáknak, választ kell adnunk. Szerintem érdemes tudatosan felkészülni egy-egy helyzetre (pl. mit tegyek, ha nemet mond a kamasz gyermekem), érdemes előre gondolkozni egy-egy kihíváson (pl. drogkérdés). S minderre az Apaklub kiváló közösség! S ha felismertük az előttünk álló kihívásokat, akkor egyértelműen van miért, kikért imádkozni, közösen.

Medgyessy Ferenc

Köszönet

Kedves Testvérek! Először is szeretném megköszönni mindazoknak segítségét, akik személyi jövedelemadójuk „civil” 1%-át az Albertfalvi Keresztény Társaság Kör részére ajánlották fel. Nagyon remélem, hogy a sokszor elhangzott felhívás megannyi nyitott fülre talált, és talál majd a következő években is. A felajánlások összegszerűségéről lapzártáig nem érkezett információ. Amennyiben a számok rendelkezésünkre állnak, feltétlenül jelentkezni fogunk. A beérkezett összegből – ígéretünk szerint – a plébániai közösség programjait fogjuk támogatni.

Az AKTK-nak az idén is sikerült egy csekély összegű pályázatot megnyernie Újbuda Önkormányzatánál. A vissza nem térítendő támogatásból a 2026-os évben működési költségeink egy részét tudjuk fedezni.

Május 29-én lezajlott a Hősök Napja alkalmából, a Lokálpatrióta egyesülettel közösen megrendezett kis ünnepségünk. Az őszi folyamán szokás szerint még két ilyen eseményt tervezünk. Szeptember 27-én (vasárnap) délelőtt a búcsú kapcsán a Mahunka-szobornál és október 22-én (csütörtökön) délután az albertfalvi 1956-os emlékműnél (Savoya Park) szervezünk közös megemlékezést. Mindkettőre szeretettel várunk minden érdeklődőt.

Ebben az évben is egy arra érdemes személynek ítélte oda választmányunk az Albert Herceg Díjat. A díjazott laudációja a következő oldalon olvasható.

A tavaszi létszámbővítésnek köszönhetően az új belépők tagdíjaival együtt egy kicsit nőtt a bevételünk. Szerencsére a fiatalabb nemzedékből már többen csatlakoztak hozzánk, de változatlanul tárt karokkal várunk minden új, jövődő tagtársat. Hálás szívvel fogadjuk, ha valaki „csak” támogatónk szeretne lenni. Nagylelkű adományait az alábbi számlaszámon várjuk:

ERSTE Bank 11600006-00000000-85772526

Kísérjenek bennünket továbbra is figyelemmel a Facebookon, a hirdetésekben és szívesen vesszük, ha feliratkoznak az AKTK Stúdió YouTube csatornájára is, ami elérhető a YouTube-on az „AKTK Stúdió” keresőszóval, vagy a fenti QR-kóddal.

Kiss István
AKTK elnök

Elektronikus levélcímünk: aktk2019@gmail.com

Albert Herceg Díj

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör Választmánya úgy döntött, hogy Bodóné Szörfi Rozália tevékeny és egyszerű, példamutató életével méltóvá vált az Albert Herceg Díj elnyerésére, ezért a 2026. évben azt neki ítélte oda.

Bodóné Szörfi Rozália Szabadkán született egy középpolgári családban. A politikai viszonyok alakulása miatt családjá mindent hátrahagyva a magyarországi Apátfalvára menekült, és ő itt járhatott általános iskolába. Miután Budapestre költöztek, sikerült a Kaffka Margit Gimnáziumba bekerülnie. Az érettségi után nem vették fel az egyetemre a polgári származása miatt. Pár évvel később munkahelye támogatásával juthatott be a Budapesti Műszaki

Egyetem esti tagozatára. Itt szerzett épületgépész diplomát.

Ahhoz a korosztályhoz tartozik, akik az ötvenes években – bár félve és titokban, de templomba jártak. Hitüket nem törte meg a politika. Ifjú kora óta jár az albertfalvi templomba és itt kötöttek férjével házasságot is. Több mint 23 éve tagja az AKTK-nak. Férje halála után a vezetőség unszolására ő vette át az Ellenőrző Bizottság tagsági tisztelet és több mint 15 éve tölti be a bizottsági elnöki szerepet. Jelentősen hozzájárult, hogy minden tevékenységünk megfeleljen a törvényi előírásoknak. Hivatali feladatain túlmenően azonban szinte minden területen segítette az AKTK munkáját. A közgyűlések lebonyolításában mindig aktív részt vállalt, különösen azokban, ahol személyi választásokra is sor került.

Az AKTK által szervezett kirándulások egyik szervezője volt. Szinte minden kirándulás pénzügyi lebonyolításában részt vett. Amikor a Szent Mihály-napi búcsú 3-4 napos program volt, annak előkészítésében, szervezésében, lebonyolításában, elszámolásában mindig számíthattunk

rá. A Szent Mihály Akadémia működésénél személyi kapcsolatai felhasználásával szerzett olyan nivós előadókat, akiket másképp térítésmentesen nem tudtunk volna meghívni. A háromnapos szellemi-lelki hétvégék komoly feladatot adtak a vezetőségnek. Ennek a nagy feladatnak minden elemében számíthattunk szakszerű tevékenységére és személyi kapcsolataira is.

Az AKTK legmaradandóbb tevékenysége a Honismereti tábor működtetése volt. A táborba általában 18-20 felső tagozatos iskolás gyerek érkezett egy hét időtartamra. A gyerekeket albertfalvi családoknál helyeztük el. A tartalmas budapesti programok anyagi támogatására pályázatokon tudtunk forrást szerezni. Ezek megszervezése, koordinálása, lebonyolítása elég komoly feladatot jelentett a társaskör vezetőségének. Ebben Rózsika oroszánrészt vállalt minden területen. Egyet azért érdemes kiemelni mégis: a Barankovics Alapítvány támogatásának megnyerése kifejezet-

ten az ő érdeme. Áldozatos munkája nagyban hozzájárult a tábor sikeréhez. Sajnos a Covid megakadályozta ennek további működtetését.

„Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, hogy adakozásod rejtve maradjon; és majd a te Atyád, aki látja a rejtett dolgokat, megjutalmaz téged.” (Mt 6,3)

Emberi nagyságát mutatja, hogy önfeláldozóan több ízben is célorientáltan támogatta az egyházközséget. Amikor tudomására jutott, hogy Török Adél tanárnő, a honismereti táborunk kárpátaljai szervező partnere súlyos beteg, titokban adománnyal segítette, hogy utolsó évei szenvedését valamennyire enyhíteni tudja. Szerény személyisége miatt kevesen ismerik, mennyit tett és tesz Albertfalváért. Nehézségekkel terhelt életében helyállásával valódi példa lehet a ma felnövekvő nemzedéknek. Ezért is döntött úgy az AKTK Választmánya, hogy ebben az évben Bodóné Szörfi Rozália kapja az Albert Herceg Díjat.

Madaras Gábor, Kiss István

Jubileumi hittantábor Bodajkon

Nekünk ez volt a második hittantáborunk itt Albertfalván. Buda-keszin lakunk és járunk templomba, ezért külön öröm volt, hogy amikor felügyelőként részt vettünk a táborban (amit Fruzzi és Tamara ajánlott nekünk), mindenki befogadott minket, sok új barátot szereztünk és nekünk is nagyon a szívünkhöz nőttek a gyerekek.

Szonja, Dalma

Szonjával és Dalmával ellentétben, mi már nem ma kezdtük. Először még táborozóként, majd később ifiként vettünk részt ezekben a táborokban...

Kicsiként, ahogy néztük a nagyokat, az motivált, hogy majd mi is egyszer ilyenek lehetünk... Minden évben nagyon várjuk a nyárnak ezt a hetét, mert bár már segítőként vagyunk ott, minket is mindig nagyon feltölt...

Fruzzi, Tamara

Idén a tizedik jubileumi hittantábor Bodajkon került megrendezésre, melynek apropóján Szűz Mária volt a fő téma. Talán a tábor fénypontja a tábortűz volt, ahol minden kiscsoport egy külön kis előadással készült, melyet Péter atya egy kerek mesével font össze...

De a kiscsoportos foglalkozásokról se feledkezzünk meg, melyeket Henrik atya nyitott meg gondolataival, amit a csoportos beszélgetésekkel vittünk tovább, ahol mély beszélgetésekre került sor és sok nevetésre és játékra.

Voltak kirándulások, naplementével és méhecskékkal, és persze a kötelező dinnye, pizza, jégkrém sem maradhatott ki.

Lelkileg is sokat kaptunk, hiszen reggeli imával indítottunk, napközben voltak gyónási lehetőségek, a napot egy gitáros szentmisével zártuk, lefekvés előtt pedig esti dicsérettel fejeztük ki hálánkat.

Minden évben jó ide visszatérni, találkozni ismerős arcokkal, és bár fáradtan, de lelkileg feltöltődve hazatérni...

Köszönjük a sok élményt és, hogy mi is a részese lehetünk ennek!

Szonja, Dalma, Tamara és Fruzsí

Búcsú a táboroktól

Néhány éve már az az érzésem, hogy itt az ideje átadni a stafétabotot a fiataloknak, hogy frissességükkel, lendületességükkel megújítsák a tábor rendszerét. Éppen ezért az elmúlt 2-3 évben Bettivel párban szerveztük a hittantáborokat, fokozatosan átadva neki a főszerepet. Úgy gondoltam, a tízéves jubileum tökéletes időzítés lehet az elszakadásra.

A Jóisten térben és időben rámosolygott erre az elhatározásra: Bodajkra, a Szűzanyához irányított bennünket, Szent Henrik ünnepével indítottunk, és a Kármelhegyi Szűz napjával zártunk.

Szívem teljes nyugalomával adom át a vezetést Bettinek, látva az ő elkötelezettségét, lelkesedését, kreativitását, és a vágyát arra, hogy közvetítse a Jóisten szeretetét a gyerekek felé.

Az is békességgel tölt el, hogy a tíz év alatt sikerült kinevelni a korábbi résztvevőkből segítő fiatalokat, akik tapasztalatból tudják, hogy mire

vágynak a kicsik, hogyan érdemes velük sikeresen foglalkozni. Nem is beszélve a felnőtt vezetőkről, akik pedagógiában, hitoktatásban, szervezésben mind profik.

A Jóisten áldása kísérje a további táborokat még sok-sok évig! Áldd meg, Uram, Henrik atyát, aki mindig is a szíven viselte az ifjúság ügyét, ezért volt első és legfontosabb gondolata a hittantábor. Sok-sok kegyelemmel áraszd el, jó Istenem, Bettit és társait is, adjál nekik bőséges kegyelmet a továbbiakhoz! Ámen.

Mickó

NÉGY ÉGTÁJ

A balatonyöröki családi tábor főszervezőinek vallomásai.

Kelet

N ehéz néhány bekezdésbe bele-sűríteni az elmúlt egy évet, amit átszőtt a családi tábor szervezésének izgalmas és felemelő feladata, de még azt az öt napot sem könnyű, amelynek során megelevenedett mindaz, amit Zoli atyával, Krisztivel, Zsolttal és oly sokatokkal, akik segítők-

ink voltatok, elképzeltünk. Nem is tudom, mikor izgultam jobban, amikor 1997 nyarán fiatal gyerekvigyázóként vettem részt életem első albertfalvi családi táborában Dobogókőn (talán ötvenen lehetünk az akkori családi táborban), vagy tavaly augusztusban, amikor igent mondtunk az idei tábor szervezésére.

Első nap, amikor sorra érkeztek a résztvevő családok, örömmel üdvözlöttük a régi ismerősöket, barátokat, szűkebb vagy tágabb közösségünk tagjait, és izgalommal telve kutattuk a még ismeretlen ismerősök arcát: nevüket már sokszor rögzítettük mindenféle táblázatban, láttuk és táblóvá formáltuk a családi fotóikat, de most itt vannak valóságban, és nagyon szeretnénk, ha ez az öt nap azt a lelki- és közösségi élményt adná nekik, amire vágnak, amire szükségük van és amiért útra keltek. Szerettük volna, ha eszközök lehetünk abban, hogy találkozzanak Jézussal és egymással. Ehhez segítségül hívtuk az „öt követ”. (Eredetileg négyet terveztünk: az imádságot, a Szentírást, az Eucharisziát és a bűnbánatot, de a szerencsések részesülhettek az ötödik, a böjt kegyelmében is.)

Azt, hogy Jézus valóban velünk volt a tábor napjain, igazán megtapasztalhattuk: a Jézus-szobába betérve napközben vagy éjszaka is találkozhatunk Vele az Oltáriszentségben, a napi szentmisékben, a parányinak tűnő, ám igazán fontos dolgokban. Vigyázott lelki- és testi épségünkre. Elárasztott mindannyiunkat a türelem és alkalmazkodás ajándékával, hiszen 260-an voltunk együtt, és volt, akik között akár 70 év korkülönbség is adódott. Kegyes volt az időjárásban: éppen annyira volt meleg, hogy délutánonként jól essen megmártózni a Balaton hűs vízében.

Minket, szervezőket mindenképpen, de az utólagos visszajelzéseik alapján a résztvevőket is arra tanította, hogy tudjunk elengedni számunkra fontos dolgokat, mert valami sokkal szebbet és jobbat tartogat helyette.

Így élhettük meg azt, hogy a hirtelen jött ötletből, sok változtatás, újratervelés, kompromisszum, rögtönzés után az egyik legszebb program lett: az éjszakai fénykereszt-túra.

Személyes tábori istenélményem, hogy bár én minden új dologtól, még az egészen kicsiktől is nagyon tudok izgulni, a tervezés, előkészítés és a tábor teljes ideje alatt is rendkívül nagy belső békét, nyugalmat tapasztaltam meg. Egészen különös és rendkívüli volt ez a béke, amiből egyáltalán nem lehetett kizökkenteni.

A tábori szabadtéri szentmiséken általában az első sor valamelyik szélén ültem. Jó volt a tekintetemet végigjáratni a táborozókon. Látni azokat az édesanyákat és édesapákat, akik 29 éve a dobogókői tábortűz mellett egészen kicsi gyerekként az ölemben ültek, vagy esténként titokban kiosontak a szobájukból, hogy kérjenek még egy soron kívüli mesét...

Azt kívánom az albertfalvai egyházközségnek, hogy a következő harminc évben se szakadjon meg ezeknek a nyári táboroknak a sora! Hogy az idei kamasz segítők közül harminc év múlva is legyenek, akik már szülőként, talán szervezőként néznek végig a következő nemzedéken, és ugyanazt a hálát érzik majd, amit én éreztem idén az első sor szélén ülve. Mert változnak a helyszínek, felnőnek a gyerekek, új családok érkeznek, de valami továbbadódik nemzedékről nemzedékre. Istené a dicsőség!

Takács Anikó

Észak

Minden tábor különleges, mert készülünk a közösen eltöltendő napokra, várjuk a találkozásokat, régi és új ismeretségeket, élményeket. Végül elérkezik a kezdet, belecsöppennünk és megpróbálunk teljes lényünkkel ott lenni és megélni a pillanatait, amit a szervezők „kisütöttek” nekünk. Szervezőként egészen más mindezt átélni...

A tábor számunkra tavaly nyár végén kezdődött, amikor belekerültünk Zoli atya (és a Szentlélek) hálójába, majd megpróbáltuk (kénytelenek voltunk) elhinni, hogy meg tudjuk csinálni. A korábbi szervezőktől kapott biztatások, ötletek, tapasztalatok, tanácsok végül felbátorítottak, a Zsolttal, Krisztával eltöltött időszakok fellelkesítettek, Zoli atya Lélek-közvetítése pedig hitet és küldetéstudatot adott. Mindezekkel a tarsolyunkban, a technikai részletek kidolgozásával párhuzamosan elkezdtük gondolatban megélni a leendő programok elképzelt pillanatait, hogy ez által olyanná formáljuk, ami a közösségnek is vélhetően élményt, töltetkezést és lelki felfrissülést adhat.

Önkéntelenül is többes szám első személyben írok, hiszen az idő és a tábori programok kikristályosodásának előrehaladtával négyen olyan mikroközösséggé formálódtunk, amelyben teljesen más egyéniségekként, mindegyikünk megtalálta a testhezálló szerepét, mégis végig egységben maradtunk. Mint a jól működő fogaske-rekek, vagy – ahogy a táborzárón említettem is – úgy éreztem, mint a négy égtáj, amely négyféle szemlélettel, mégsem szétfelé, hanem egy középpont felé irányítva az erőket. Kriszta, „délként” a maga temperamentumával, lelkesedésével soha nem hagyta elülni a folyamatban lévő ügyeket, Anikó „keletként” az előre

tervezést, a kis részletek kidolgozását szorgalmazta következetesen, Zsolt „nyugatként” a higgadságával és bölcsességével összegezte és kontrollálta az elképzeléseket, én pedig „északként” felvállaltam az időnként kicsit elszállt, vagy túlgondolt gondolatok racionalizálását.

Mire elérkeztünk a tábornyitóhoz, lelkiekben már többször végigéltem az egész tábort, ami nyugalmat és magabiztosságot adott, de a kezdetéhez a legnagyobb erő és lelkesítést a regisztrációs találkozásoktól kaptam, megtapasztalva, hogy mindenki hatalmas vidámsággal és pozitív várákozással érkezett.

Nagyon felemelő volt sorra megélni azt is, ahogy az egyes programok, feladatok, szolgálatok lebonyolítására vállalkozó testvéreink felkészültek és személyiségük minden értékét beletették abba, amit elkészítve ajándékol a közösségnek adtak. Minden programról hihetetlenül felemelő visszajelzések és megtapasztalások érkeztek, mégis hadd emeljek ki hármat, ami számomra – résztvevőként – a

legtöbbet adta lelkiekben. Miehle Dani és Márta pászkavacsorája (kreatív műhely), ahol Zoli atya héber nyelvű énekei kíséretében, Daniék teljes átélése hatására és házigazdai gondoskodásától a könnyem is kicsordult. Győző tanúságtétele és mellé Zoli atya bűnbánatra hívó gondolatai. Végül Bagó Bálint zárándoklata a nyolc boldogság hegyére (majd szentgyónás a Szépkitől): igazi lelki iv...

Nagyon köszönöm mindezt a szervezőtársaknak és minden résztvevőnek. Vasutasként a forgalomirányítás modelljét hoztam fel analógiaként, miszerint a vonatok közlekedésében időről időre adódnak kisebb-nagyobb zavarok, ezáltal bosszantó késések, kimaradások, amelyek elhárítását követően a forgalomirányító feladata, hogy a menetrendszerűséget – olykor verejtékes munkával – visszaállítsa. Mi történt ezzel szemben a táborban? Megalkottuk a „menetrendet”, de nem volt zavaró körülmény, nem kellett újragondolni, átszervezni semmit, sőt a Szentlélek a jelenlétével és a közösség minden tagjának bevonásával olyan többlettartalmakkal töltötte meg, amelyek nem hogy „vonatkésést” nem okoztak, de hihetetlen pozitív hatásokat váltottak ki.

Mindezt tervezni nem lehet, csak hálatelt szívvel elfogadni és azt kívánni, hogy a közösségből minél többen élhessenek át szervezőként hasonlókat.

Takács Károly (Kaca)

Dél

”Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Mk 9,23)

Béke, nyugalom, előre tervezés, előrelátás, egyes esetekben „A” terv és „B” terv, felkészülés az egyes váratlanul adódó helyzetekre. Mintha csak egy idegenvezető munkaköri leírását olvasnánk. Nekem van is ilyen végzettségem, mert a gimnáziumban lehetett ilyen fakultációt is választani és ez lett a választott érettségi tárgyam. Azóta ez a tudásanyag segíti a családi utazásaink/zárándoklataink szervezését is.

Úgy érzem, az imakilencedben megfogalmazott szándékokat találóan tudtuk megfogalmazni, és ezek mindegyike teljesült! Kiemelném a 2. napi szándékunkat, amikor Zoli atyáért kértük az imákat, mert tulajdonképpen vele együtt voltunk a főszervezők, ugyanis ha ő nem érezte volna annyira magáénak a táborát, akkor mi négyen kevesek lettünk volna, hogy minden többi kérés teljesüljön. Végtelenül hálásak vagyunk érte! Egy hétfő esti kelenvölgyi szentmisét – amire évközben szoktam rá egyik nyomatékos vasárnapi prédikációja után – érte szeretnék felajánlani.

Mind a 260 résztvevő benne volt abban a folyamatban, hogy átéljük ezt a mennyországhoz hasonló élményt!

Mi négyen, főszervezők, kiemelkedő elfogadással, segítőkészséggel viszo-

nyultunk egymáshoz az egész szervezési folyamat során. Szétosztottuk a fő feladatokat, amiben mindenki kellő aktivitással vett részt, és ezen felül nyíltan vagy titkosan besegítettünk egymásnak, ami megható élmény volt! Hálás vagyok Zsolt precizitásáért, Anikó kreativitásáért, Kaca profi kapcsolattartásáért és hálát adok a Jóistennek, hogy ennyi plusz energiát, erőt és ötletet kaptam fentről. (A legjobb szobabeosztást pl. egyszer éjszaka álmodtam meg.)

Örömet leltem a szervezésben, köszönöm a bizalmat Zoli és Henrik atyának, valamint az egész tábori közösségnek, mert a tapsvihar adta az első lendületet a tavalyi tábor végén, amikor bejelentették, hogy mi leszünk a 2026-os tábor szervezői.

100%-ig feltöltődött a szeretet-tan-kom, mivel nekem az elismerő szavak és a minőségi idő a szeretetnyelveim. Táborzáráskor eufórikus élményben volt részem, ám ez már előtte is érződött, mert én is részese tudtam lenni a legtöbb programnak. Amiből többet szerettem volna, hogy esténként én is beszélgethessek a padon vagy a bagolyklubban, de a fénykereszt után azért erre is adódott lehetőségem, illetve mi ezt miniben pótoltuk a betegszobában, amit éjszakánként napi összegző és másnapi előkészítő megbeszélésekre használtunk a szervezési cuccainkkal teli dobozok között.

Az összes tollat ragadó családnak há-

lás szívvel köszönöm a kedves sorokat! Ennél szebb ajándékot el se tudtam volna képzelni! Már hazafele úton elolvastuk az összes levelet, és arra gondoltam, hogy egy nagy parafatáblára kiteszem őket otthon.

„Aki nékem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám.” (Jn 12,26)

Bunyikné Kijácz Krisztina

Nyugat

A nyugati nézőpont. A 2026-os családi tábor elsősorban egy nagy kihívásnak indult az előző tábor végén, a felkérést nehéz és komoly feladatnak láttam és éreztem. Nem kis bizonytalanság vette körül a tervezést és szervezést, azt sem tudtam, hogy miként valósítjuk meg. Kezdve az új tábor helyszín keresésétől a programok felállításáig.

Akkor még tudatosan nem számoltam a Jóisten állandó szeretetével és kegyelmével, és mindet felkaroló tördésével. Abban biztos voltam, hogy feleségemre, Krisztire bizton számíthatok, de gyorsan megbizonyosodott, hogy Kacával és Anikóval is nagyon felemelő volt dolgozni, hálásan köszönöm a Jóistennek az ő barátságukat, kitartásukat és vezetésüket!

Elindultunk a szervezéssel, és már jöttek is a megerősítő igénylések a testvérektől, az útmutatások a Jóistentől, hogy miként is haladjunk. Ilyen volt a jelmondat: „Adjátok meg

a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené” (1k 20,25) – arra gondoltam, hogy ez erős, de mindenféleképpen az Isten felé mutató, és fordító gondolati csíra. Aztán a sugalmazás Medugorjében, hogy építsük a tábort arra az 5 kőre, melyet a Szűzanya kért az emberektől:

1. Lélekkel végzett imádság, rózsafüzér
2. Eucharisztia
3. Szentírás
4. Böjt
5. Szentgyónás

Igyekeztünk eleget tenni a fenti útnak, és az egyéves felkészülés, mely lelkiekben is zajlott, időben, erőben odaszánva, nagyon inspiráló volt. Még ha meg is akadtunk, mindig kaptunk Zoli atyától és másoktól is segítséget, és igyekeztünk mindenki táborává tenni a 2026-os családós tábort. Éjszakákig tartó és hétvégi egyeztetések tarkították a folyamatot.

Személyesen felelősséget éreztem, hogy mindig lássam a célt és újra ellenőrizzük, hogy jól haladunk-e, így én játszottam a „minőségbiztosítási ellenőrt”. Minden feladatot szépen elosztottunk és lépésről lépésre a Jóisten segítségével felépült a tábor lelki, sport és pihenésre tervezett programja. A tábori élmények egyértelműen szuperintenzívek voltak. Jó volt

látni, hogy mindenki jelen volt és szeretettel adta magát, komolyan véve a részvételt. Ettől vált élővé a tábor. Azt gondolom, hogy bátran tegyük, amit Isten kér, és mellénk áll, nem számít akadály, nehézség, ellentmondás, csak az számít, hogy hirdessük az Ő dicsőségét! Nagy hálát érzek Zoli atya lelki vezetéséért, mely közelebb hozott minket, testvéreket, ebben biztos vagyok!

Minden erőfeszítésünk gyümölcse a köszönőlevelekben nyilvánult meg (44 család írt ilyet) és ez volt a legnagyobb ajándék, amit kaphattunk, hiszen ez sem volt más mint az Isten kegyelme!

Kívánom és imádkozni fogok, hogy a 2027-es tábor is így sikerüljön, és a szervezők megtapasztalhassák az Isten szerető ölelését, törődését!

Bunyik Zsolt

A tábor résztvevőinek lelkes beszámolóit plébániánk honlapján olvashatjátok el: www.albertfalviplebania.hu.

GYEREKPROGRAMOK A TÁBORBAN

Idén először vettünk részt a nyári családi táborban. Bár 30 éve óvodapedagógus vagyok, az óvodás korosztály délelőtti foglalkoztatását inkább animátori feladatnak gondoltam, s emiatt eléggé szorongtam. Riszterer Zsuzsival, aki már több tábor alkalmával foglalkozott az ovisokkal, próbáltunk izgalmas feladatokkal készülni a 3-7 éves korosztálynak.

Most először egy közös tánc „betanítása” is várt ránk, amit a tábor zárónapján készültünk előadni a szülőknek, az iskolásokkal együtt.

Segítőink a gyermekeink (Detti, Laci, Matyi és Dorka) voltak, valamint ké-

sőbb csatlakozott hozzánk Berni a tábor fiataljai közül.

Köszönjük nekik, hogy mindenben számíthatunk rájuk, és hogy egy szeretetteljes, biztonságos, családi légkört tudtunk kialakítani velük.

Így vártuk az első találkozást a tábor ovisaival, amikor a bemutatkozás után a közös tánccal ismerkedtünk. Hamar kirajzolódott, hogy kikre kell nagyobb figyelmet fordítanunk, akár

a szülőktől való elszakadás nehézsége, akár a közös tevékenységben való részvétel érdekében. Nagyon érdekesen alakult, hogy minden gyerek és a számára megfelelő segítő hamar megtalálta egymással a kapcsolatot.

A precíz szervezésnek és a kegyes időjárásnak köszönhetően minden programot meg tudtunk valósítani: kavicsot festettünk, kagyló-medencében horgásztunk, fociztunk, papírszínházas bábelőadást néztünk, bekötött szemmel mentünk végig akadálypályán (bátorságpróba!), sokféle ügyességet kívánó akadályversenyen vettünk részt, valamint minden délelőtt zárásaként gyakoroltuk a táncot.

A plébánia honlapján megosztott kis videóban igyekeztünk ebből a vidám együttlétből megmutatni számotokra egy kicsit. Reméljük, sikerült! Ha eddig nem láttad, keress rá:

<https://albertfalviplebania.hu/galeria/>

Nagyon jó volt átélni a gyerekek összebarátkozását a napok során, valamint érezni ragaszkodásukat, szeretetüket, az esti szentmiséken való aktív részvételüket. Hálát adunk a Jónak mindenért!

**Kindelmann Ági és
Riszerer Zsuzsi**

Bibliai lakoma

A tanév utolsó ifi hittanos alkal-
mát rendhagyó foglalkozással
zártuk: bibliai ételkóstolót tartottunk
a fiataloknak. De miért?! Jó kérdés, és
igazán könnyű megválaszolni!

Az étkezés egy olyan tevékenység,
ami minden ember számára termé-
szetes, ami mindenkit megmozgat,
legyen bármilyen nemű, életkorú
vagy élethelyzetű. Ráadásul a fiata-
loktól gyakran hallottuk, hogy
mennyire jó, hogy mindig „kajával”
kezdjük az alkalmakat.

Hát akkor miért ne építhetnénk erre
az igényükre és miért ne fűzhetnénk
fel erre az egész alkalmat?!

Ha a Bibliára gondolunk, akkor azon-
nal eszünkbe jutnak az ó- és újszö-
vetségi történetek, példázatok, a be-
ne szereplő emberek, állatok, helyszí-
nek. De gondolt már valaki úgy a
Bibliára, mint egy receptes könyvre,
vagy úgy, mint egy bevásárlólistára?
Ez a kérdés nagyon furcsán hangoz-
hat.

Tudta-e valaki, hogy a különféle alapanyagok, az étel és maga az étkezés nagyjából 1200 alkalommal fordul elő a Szentírásban? Nem kis szám, igaz?!

Gondoljunk csak arra a számtalan példabeszédre és csodára, amik az étkezésről szólnak vagy ahhoz kapcsolódnak. És eszünkbe juthat az első szentmise, az utolsó vacsora is, ami szintén egy asztalnál zajlott. S ha figyelmesen olvassuk a Bibliát, akkor egy konkrét receptet is találhatunk benne:

„És végy magadnak búzát és árpát és babot és lencsét és kölest és tönkölyt, és tedd ezeket egy edénybe, és ezekből csinálj magadnak kenyeret;” (Ez 4,9)

Szinte lehetetlen felfogni, hogy még ma, 2000 évvel később is ugyanazokat az ételeket esszük, ugyanazokból az alapanyagokból főzünk, mint a bibliai időkben tették.

Éppen azért, mert nehéz felfogni, inkább megízleltük a bibliai korok ízeit. Voltak mindenki számára ismerős harapnivalók és voltak olyanok is, amik nem voltak túl bizalomgerjesztőek, de megkóstolva azt mondták a fiatalok, hogy érdemes volt megízlelni őket.

Már jóval hamarabb elkezdtük az alalomra való felkészülést, mert egy igazán különleges találkozót szerettünk volna szervezni, hogy ne egy unalmas, megszokott, régészeti leletekre hivatkozott előadás legyen az egészsből. Ezért különféle szakirodalmakban kutakodtunk, bibliai hivatkozásokat kerestünk, piacra jártunk, plébániai ismerősöket mozgósítottuk, hogy gyűjtsünk olyan tárgyakat, edényeket, textileket, amik autentikussá varázsolhatják az esténket. Napokkal előtte süttöttünk, főztünk, terveztünk, majd végül felforgattuk a közházat és játékra, lakomára hívtuk a fiatalokat.

Az est első felében kiscsoportokban, hat állomáson keresztül, beszélgetés, közös gondolkodás, aktív tevékenykedtetés útján ismerkedhettek az ifik az alapvető konyhai alapanyagokkal, mint például a gabonafélékkel, a zöldségekkel és gyümölcsökkel, a halal, a vízzel és a borral, valamint magával a kenyérral.

Az est második felében pedig beléptünk a lakománk helyére, ahol halk zene, hangulatos fények, sokféle enivaló várta a fiatalokat. A helyiségbe cipő nélkül léptünk be, a földön elhelyezett rongyszőnyegekre telepedtünk le és különféle érzékszerveinken keresztül fogadtuk be a lakomára kihegyezett étkeket. Használtuk a szemünket, használtuk az orrunkat, használtuk a fülünket és természetesen

sen használtuk az ízlelőbimbókat is. De mielőtt belekóstoltunk volna mindenbe, Julcsival pár érdekes információt osztottunk meg a jelenlévőkkel.

Ilyen érdekesség volt a só használata. A bibliai időkben a sót nem az ételek fűszerezésére használták, hanem a hal szárítására, hogy minél hosszabb ideig eltarthassák azt. Valamint azért, hogy több napi gyalogútra is elmelessenek és a folyóktól, tavaktól távol lévő településeken kereskedhessenek a szárított hallal.

Szót ejtettünk a borról, mint szomjoltó folyadékról. Akkoriban a víz nem volt tiszta, ezért inkább vizezett és gyümölcsökkel, fűszerekkel ízesített bort ittak. A bort tömlőkben tartották, amforákban szállították. Az amforákon a bor származási helye, a készítettője és annak címere mindig fel volt tüntetve.

Beszéltünk a kenyérről. Hogy a kenyeret legtöbbször búzából készítették, de sütöttek árpából és különféle hüvelyes magvakból is. Ezek a kenyerek korong alakúak voltak és minden esetben csak kézzel törték meg, s úgy osztották szét egymás között az emberek. Kenyeret a háziasszonyok minden nap sütöttek, mert ezek másnapra megszáradtak. Ez a munka igazán fárasztó volt, mert a kenyérhez szükséges lisztet minden nap ők maguk készítették el.

Húst ritkán ettek, legtöbbször csak nagy ünnepekkor. És a gyümölcsfogyasztás sem volt akkoriban annyira elterjedve, mint napjainkban. A gyümölcsöket megszáritották és édesség gyanánt fogyasztották.

Ezek után ténylegesen elkezdődött a lakoma és ahogy szerettük volna, igazi közösségi alkalom kerekedett ki

belőle. A fiatalok az étkezés közben egymás felé fordultak, beszélgettek, nevetgéltek, az elhangzottakon gondolkodtak, minket is kérdezgettek a témával kapcsolatban. Ennek azért örülünk, mert a célunkat elértük. Az étkezés régen nem pusztán az evésről, a táplálkozásról szólt, hanem a fontos hírek cseréjének, a kedélyes társalgásnak, az együttlétnek a helyszíne is volt. S ez 100%-ban megvalósult ezen a napon.

Nehéz szavakban átadni azt, hogyan éreztük magunkat, de talán az elmondható, hogy ez az egyik legaktívabb, legkülönlegesebb alkalmunk volt, amivel a résztvevők és mi is elégedettek lehettünk, s amivel méltón zárhattuk le az évet. Köszönjük, hogy ennek az utazásnak a részesei lehettünk!

**Palásthy Julcsi,
Kovács-Rokolya Bogi**

Könyvajánló:

Fráter Erzsébet: A Biblia ételei (Scolar Kiadó, 2020)

Fráter Erzsébet: A Biblia növényei (Scolar Kiadó, 2021)

Programajánló:

A Biblia növényei – 2-2,5 óra vezetett foglalkozás

Nemzeti Botanikus Kert, 2163 Vácrátót, Alkotmány u. 2-4.

<https://botanikuskert.hu/>

Ifi közösségi alkalmaink a 13–18 éves korosztály számára péntekenként 18:00-21:00 között vannak Zoli atyával és az Új Jeruzálem közösség fiataljaival a Közösségi Házban.

Minden érdeklődő fiatalt szeretettel várunk!

CSILLAGTÁBOR 2026

Idén nyáron, talán már szokásosnak mondhatóan ismét megrendezésre került a Csillagtábor a nyár utolsó hetében. Ezt a táborát az albertfalvi szalézi animátorok szervezik évről évre az általános iskolás korosztálynak. Az egyik legkülönlegesebb dolog a Csillagtábor kapcsán, hogy a szervezők szinte kivétel nélkül olyan fiatalok, akik korábban táborozóként vettek részt a programokon, most pedig hatalmas lelkesedéssel és odaadással munkálkodnak, hogy ők is olyan izgalmas táborát szervezzenek a gyerekeknek, amelyet ők éltek át a korábbi években.

Az idei évben közel 70 gyermek vett részt a Csillagtáborban, és több mint 25 animátor munkálkodott azon, hogy az iskolakezdés előtt – a korán kelést is gyakorolva, mivel a progra-

mok reggeltől délutánig tartottak – még egy utolsó hatalmas nyári élményben legyen része a résztvevőknek.

Fontosnak tartjuk, hogy a Csillagtábor ne csak egy újabb napközis tábor legyen, hanem játékosan és vidáman egy kicsit tanítani is szeretnénk a gyerekeket, így minden évben valamilyen témára felfűzve, előadások segítségével igyekszünk kisebb-nagyobb tanító üzeneteket átadni nekik. Idén a szuperhőské volt a főszerep: Ödön, a főszereplő a hét során próbálta megtalálni a szupererejét, amelyben a gyerekek is segítségére voltak, és végül rájött, hogy az ő szuperereje nem a repülés, nem a gyorsaság, nem az erő, hanem az, hogy tud másoknak segíteni és őszintén szeretni másokat.

Az izgalmas történet mellett a gyerekeknek sok színes programban is részük volt. A hétfői nap során például egy helyismereti vetélkedőn vehettek részt, amely során bejárták Albertfalvát, majd délután egy sorverseny keretében mérhették össze ügyességüket. Kedden a Kamaraerdőbe látogattunk el, ahol a réten számos sportos játékot játszhattak, előkerült a métaütő, a focilabda és még sok más játék.

Szerdán Érdre, a Papi Földekre utaztunk el, ahol a tó körül egy állomásos játék során gyűjthettek pontot a csapatok, majd délután különféle szabadidős program közül válogathattak a gyerekek. Voltak, akik fociztak, kosaraztak, játszótérrezttek, de olyanok is akadtak, akik kézműveskedtek vagy hajtat fontak, sőt, még meseolvasó kör is kerekedett az egyik árnyékos helyen. Csütörtökön sokak kedvenc programja, a vizes nap következett, ahol olyan ügyességi feladatokat játszhattak a gyerekek, amelyek során vizesek lehettek, majd pedig a

napot egy hatalmas vízilufi-csata és fagyizás zárta. Pénteken a kelenföldi templom udvarára látogattunk el, ahol egy piacozós-cserélgetős játékot játszottak a gyerekek, délből közösen részt vettünk egy szentmisén, majd egy számháború után megtudhatták, hogy melyik csapatok gyűjtötték a legtöbb pontot a hét során.

Az eredményhirdetés és egy utolsó csoportperc után már kicsit fáradtan visszatértünk Albertfalvára, ahol a közösségi házban a szülőkkel együtt nézhettük meg a tábor során készült videót, így ők is láthatták, milyen programokon vettünk részt a héten.

Ezúton is szeretnénk megköszönni minden támogatást, amit kaptunk a tábor szervezéséhez a szülőktől, a plébániától és a Don Bosco iskolától is! Minden résztvevőnek sikeres tanévet kívánunk és mindenkit várunk szeretettel a jövő évi Csillagtáborban és az évközi programokon egyaránt!

Szabó Gina

albertfalvi szalézi animátor

Évnyitó a Szent II. János Pál Iskolaközpontban *Néri Szent Fülöp, Messi és a színes almák*

A hosszú nyár után eljött szeptember 2., a nap, ami eddig úgy tűnt, fényév távolságra van. Újra ünneplőbe öltözött az egész családom és elindult a Szent Imre-templom felé, de most nem egy érettségiző diákot, hanem iskolát kezdő elsőst kísértünk. Ott álltam ismét a templom lépcsőjén, de most nem az én ruhámon volt az iskola címere, hanem a kisfiamon és iskolatársain.

Az évnyitó szentmise kezdetén az első osztályosok és az érettségire készülő végzősök együtt vonultak be, kézenfogva. Ebben az évben, különösen a futball világbajnokság után, nem nehéz meglátni a párhuzamot az ottani meccsre való bevonulás és e között a

szép „János Pálos” hagyomány között. A végzősök nevét már mindenki ismeri a folyosón, vannak közöttük sztárok, nagy rajongótáborral, vagy csendesebb, háttérben dolgozók. A kis elsősök pedig most kerültek fel az ovi akadémiából, hogy egyszer majd az ő nevüket is messziről kiabálják a villamosmegállóból vagy az udvaron. Az iskola és a tanítási napok pedig, nincs mit szépíteni, igazi mérkőzések. Ahova, mint Justin atya prédikációjából megtudtuk, jobb nem Néri Szent Fülöp módszerével megérkezni (=imádkozva, de sokat késve). Vagy ahol van, akinek többet kell dolgoznia a sikerért, mint például Messinek, de ahol mindig szeretettel várnak min-

ket és ahol nem szabad az első nehézségnél feladni a küzdelmet. „Mert aki kér, az kap, aki keres, az talál, s aki zörget, annak ajtót nyitnak.” (Mt 7,8)

Míg Orsolya igazgatónő köszöntőjéből pedig egész évre szóló, fontos útravalót kaptunk mi szülők is: fedezzük fel, hogy mindannyian máshogy vagyunk színesek. Az almát is van, aki inkább zöldnek, vagy pirosnak, vagy sárgának képzelet el, de mindegyik egyformán jó és értékes. Tanítjuk meg magunkat, és a gyermekeinket is észrevenni egymásban a színeket és felismerni, ha valaki éppen elszíntelenedett és akár segítségére lehet szükségére.

Az első napok forgatagát pedig talán nem kell bemutatnom senkinek, szülőként még mindig próbálom felvenni a fonalat, hogy mit-hol talállok (és mit kell még kívágni, beborítékolni, be-

küldeni, kitölteni, feliratkozni, igényelni stb.). Ezzel szemben kisfiam már a harmadik napon rendelkezik a szükséges alaptudással: hol van az osztálya, hol van a táskás polc, mindenkinek köszönni kell, és ha nem találunk egy termet, meg kell kérdezni a kedves portás nénit, mert ő mindent tud.

Diák már sokszor voltam, sok helyen, most egy kisiskolás szülője vagyok. Ott motoszkál bennem az örök kérdés: felnőttem én ehhez a feladathoz? Ha előbb nem, remélem 2027. június 18-án már lesz egy válaszom erre a kérdésre.

„Krisztus sok helyre el akar jutni a világban, és sok ember szívébe akar belépni – általatosok.”

(Szent II. János Pál pápa)

Zoárd (1.a) anyukája

Határtalanul Erdélyben

Idén a nyári szünet beköszöntött előtt egy egészen különleges alkalom adatott meg az évfolyamunknak. Egy hatnapos kiránduláson vettünk részt, melynek során ellátogattunk Erdély csodálatos tájaira. Már napokkal előtte izgatottan készültünk rá, hiszen egy igazi élmény várt ránk, amely közelebb hozza a diákokat és a tanárokat is egymáshoz.

Készítettünk pólót, amellyel az összehozásunkat fejeztük ki. Ahogyan mindenki felvette az évfolyamban, olyan érzésünk támadt, hogy egy nagy összetartó csapat részei vagyunk.

Az első napon Nagyvárad épületeit, a Királyhágót és Kolozsvár történelmi belvárosát csodálhattuk meg. A nagyváradi székesegyház a legnagyobb barokk stílusban épült templom Erdélyben. Páratlan élmény volt

a monumentális épület falai között megpihenni. Külön izgalmat jelentett, hogy minden helyszínen és nevezetességnél csoportos képeket kellett készítenünk a Határtalanul pályázatához.

Az erdélyi út gyönyörű volt, körülöttünk a fenséges hegyek, hatalmas fák mind hozzájárultak a felejthetetlen hangulathoz. Útközben sokat nevettünk, beszélgettünk, néha pedig csak csendben néztük a tájat, élvezve, hogy kiszakadhattunk a mindennapokból. A második napon a tordai sóbánya lenyűgöző mélységeibe ereszkedtünk le, majd körbesétáltuk a szovátai Medve-tavat, és Korond kirakodóvásárát is meglátogattuk. Ezt követően folytattuk utunkat Farkaslakára, ahol koszorút tettünk Tamási Áron sírjára. Székelyudvarhely érintésével Tusnádon hajtottuk álomra a fejünket.

A harmadik nap tartogatta az egyik legnagyobb izgalmat. Reggel a Tusnádfürdőn lévő Jókai Mór Általános Iskolához látogattunk, ahol az ottani diákokkal beszélgettünk az iskoláinkról. A fiúk nagy öröme egy focimeccset is sikerült megszervezni a helyi tanulókkal, melyet a mieink nyertek meg büntetők után. Biztos a lányok lelkes buzdítása, szurkolása is szerepet játszott ebben. Ezután meglátogattuk Csíkszeredát és a magyarság egyik legnagyobb zarándokhelyét és kultúrtörténeti emléket, a csíksomlyói kegytemplomot. Felemelő érzés volt a csodatevő Szűz Mária-szobor előtt imádkozni, egy kicsit csendben elidőzni. Ezt követően felkerestük a Szent Anna-tavat és a Mohos-tózeglapot. A tó partján tett séta után, a visszafelé vezető úton a busz ablakából megpillantottunk egy medvebocsot, ami nagyon gyorsan futott, ezért alig lehetett lefotózni.

A negyedik napon Brassó történelmi utcáit és a szinajai Peles-kastély mesebeli tornyait fedeztük fel, majd Barcarozsnyó érintésével tértünk vissza a szállásunkra. Az ötödik napon Segesvár középkori várnegyedét és Marosvásárhely Kultúrpalotáját néztük meg, majd Székre érkeztünk. Itt a szállás elfoglalása után páran az évfolyamból elmentünk egy esti sétára, ahol egészen gyönyörű volt a táj a lemenő nap fényében, amiről csodás tájképeket készítettünk.

Az utolsó napon Zilah és Nagykároly kastélya után indultunk haza.

Bár eláztunk egy kicsit az út során, mindannyian úgy jöttünk haza, hogy ezt a napot soha nem fogjuk elfelejteni. Ebben segít a rengeteg fotó, amit az út során készítettünk. Jó volt együtt lenni és látni, milyen fontos az összetartozás.

**Pálffy Dorka és Tandory Emília
(8.a)**

Színezd ki Szent Mihályt!

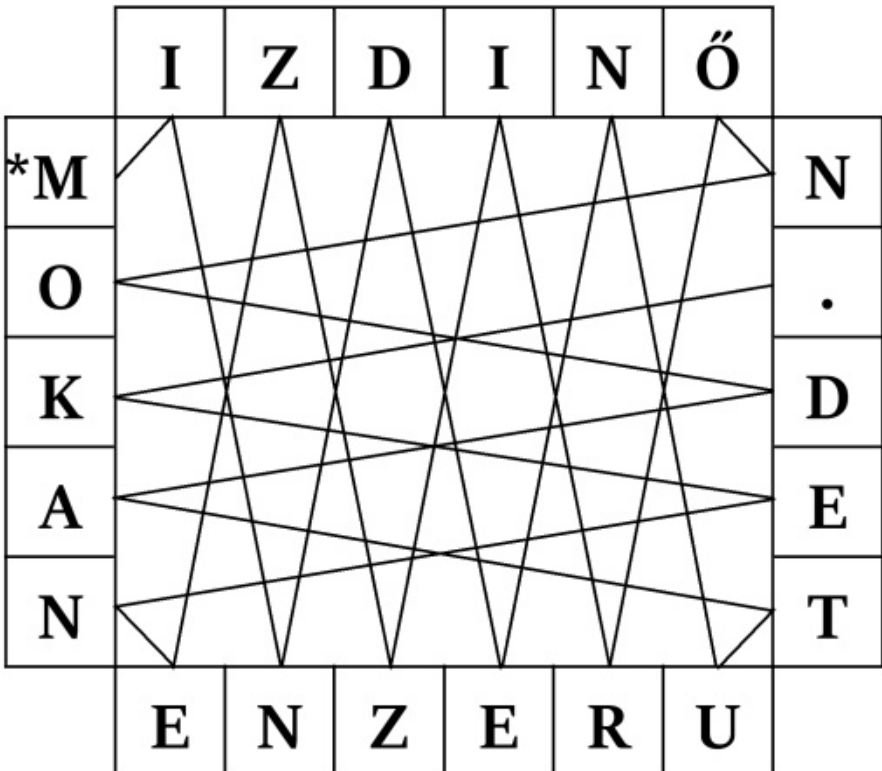

Gombolyító

A Bibliában az egyik zsoltár ezt ígéri:

„Ha a Fölségest választottad oltalmadnak,
balszerencse nem ér téged,
csapás nem jut sátrad közelébe.
Mert angyalainak parancsol felőled, hogy...” (Zsolt 90,9-11)

Gombolyítsd fel a fonalat a *-tól kezdve és megtudod a folytatást!

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfő	7.30 - 18.00	kedd	7.30 - 22.00
szerda	7.30 - 24.00	csütörtök	0.00 - 18:00
péntek	7.30 - 20.00		
minden hónap első vasárnap	17.00 - 18.00		

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a közösségi házban

Játékos ifjúsági alkalom (elsőáldozás utáni korcsoportnak 13 éves korig)

keddenként 17.00 - 18.00 a közösségi házban

Ifi közösségi alkalom (13-18 éves korig)
péntekenként 18.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt bibliaóra
minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házas Est
minden hónap 1. szerdáján 19.30 - 21.30 a közösségi házban

Katekumenek hittanja
minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás
kéthetente szombaton 9.00 - 10.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)
minden hónap 1. szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

Cserkészzet (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)
Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)
minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna nyugdíjas klub (60+ éveseknek)
kéthetente hétfőn 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Szent Mónika édesanyák imaközössége találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)
minden páratlan hét keddjén 19.30 - 21.30 a közösségi házban

Exodus férfiközösség találkozója
szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Programjaink

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 9.30 - 11.00 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Élő Ígéret karizmatikus közösség nyitott összejövedele

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Élő Ígéret közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás

minden hónap első csütörtökén 19.00-tól a templomban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)

keddenként és csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitász élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: **www.albertfalviplebania.hu!**

HOLYWIN

12 órás dicsőítés

Albertfalvi Szent Mihály
közösségi ház

2026.okt. 31. 18:00 - nov.1. 06:00

**Mondom nektek:
mindazt, aki megvall
engem az emberek
előtt, az Emberfia is
megvallja Isten
angyalai előtt!**

Lk 12,8

*A foltvarrással készült mű
történetét megismerhetitek
cikkünkben a 22. oldalon.*